

NOTES IN THE WORKS OF
MOISHE SHAMIR

BY
MAYER BASHINOVITZ

A MASTER'S PROJECT SUBMITTED TO THE FACULTY OF THE
BRUNARD REVEL GRADUATE SCHOOL
GRADUATE DIVISION, YESHIVA UNIVERSITY

IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
OF THE DEGREE OF
MASTER OF ARTS
AS OF JUNE, 1961

SPONSOR:

DR. CERSHON SHERGIN

ת ד כ } ע ז י נ י ם

=====

1 הקדמה
6 א. סוסינים בישראליות האחרונה
6 (1) תמצית "הגה חלן בטעות"
7 (2) החזי בקיבוץ
9 (3) תמצית "במו ידיך"
10 (4) החזי בעיר
12 (5) בעיות הצוער
16 (6) הרעאליזם על סטיר
17 (7) ביקורת
18 (8) תגובה המבקרים
20 ב. סוסינים בישראליות האחרונה
20 (1) הקדמה
21 (2) תמצית המסר
24 (3) החזי דמו
24 (4) במסך
27 (5) בעיר
28 (4) המעמד הסוציאלי
29 (5) מה עדיף הצדק או הסולידר?
34 (6) האינטרס הפרטי על בית חלק
37 (7) ביקורת
40 (8) תגובה המבקרים
44 א. ביבליוגרפיה

משה שפיר בולד בצפת בשנת 1921. הוא גדל בתל-אביב וסם סיים את "הגמנסיה הרצליה". כשאר הנוער בארץ הצטרף שפיר לתנועת הנוער - לשומר הצעיר. עם התבגרותו הצטרף לפלגת מפ"ם התייב בקיבוץ שטור-העסק. ב 1941 התגייס לפלמ"ח ושם התחבר עם סופרים צעירים אחדים. הם התפתחו ביחד וכיום מהווים את המשמרת הצעירה בספרות העברית הסולדנית. הם הוציאו במסגרת בשם "ילקוט הדעים" ובזה נתנו "הודמנות" למספרים ולמסורדים הצעירים. שפיר השתתף במסגרת הפלמ"ח "במחנה". הוא היה העורך, והמסין בתפקיד זה עם הקמת צ.ה.ל הוא התחיל בכתיבת דומנים במסגרת הראשון "הוא הלך בשדות", הופיע ב-1946. זה היה הדוממן הראשון של המשמרת הצעירה. דוממן זה הוסחז ע"י הת יאטרון-הקאמדי. ספר זה זיכה אותו במדס "אנטיסקין". ב-1950 פירסם את ספרו השני "ת חת השמש". ב-1951 "במו-ידיו" הופיע. ב-1954 חל מפנה בספריו עם הופעת "טלך בסך ודם" דוממן היסטורי. המסך הדוממן סופיע בתור מהזה הנקרא "מלחמת בני-אור". הוא כתב דוממן היסטורי אחר בשם "כבשת הרש" - סיפור אוריה החיטי בין שאר יצירותיו אבו סוצאיים: "עד אילת", "נשים מחכות בחוץ", "החוש השולש", "כי ערום אתם" "קילוטטר ה-56", "בית הלל", "סוף העולם", "מאגדות לוד", ו"גם זו לטובה". היום הוא כותב סור קבוע "במעריב" של ערב שבת בשם "הקולטוס מהיר".

ספריו הראשונים של שפיר בולטים בזה שאנו מספר על ההווי שלו בארץ, חיי הקיבוץ, הטושבה הוותיקה וגם על חיל העיר. סזה עבר למספרים היסטוריים שנכתבו בשפה משגאית. אף על פי שהמפרים הם ספרים היסטוריים בכל זאת מתלבט שפיר בבעיות היסוד של היום ותם: היחס בין שלטון וסוטרן שאיפות השליט וצרכי העם.

נקודת המוצא של שפיר בכל ספריו הוא האדם, המעשים, השאיפות הוא מתכוון להתפתחות האופי של ציבוריו. לכן הוא מפשי טתאורים המעכביט את העלילה. זה בניגוד

ל ס. יזהר הסתגר בהרחבת ידיים את הנוף ואת
 האדם. סמיר הוא מספר מצויין ואמן העלילה
 בניגוד ליזהר הנכנס לעסקי מחשבותיו וליבו
 ביבוריו. סמיר התרשם מאד מהספנה בחיי
 היהודית בשנת 1948 - עצמות וקום הסדינה.
 המורע התרשם עם התבוננותם של הצברים
 הצעירים. הנושא הראשון של הספרים הצעירים
 האלה היה מלחמת וזה ניכר מספרו של סמיר
 "הוא הלך בשדות", "בטו-ידיו" ובכמה מחזותיו.
 ראשית יסודו ופירטוטו היתה בהנחת מאוזניו של
 הדור הישראלי החדש אשר סרד בכנס וכמה טערכי
 הטורח היהודית ואף בגד אלה שנוצרו על-ידי
 סופרים של ראשית התחיה השלאומית. אפקת הדורטטי
 הקל "הוא הלך בשדות" והדילאליזם הפרסיטיטיבי
 הטובטי לא היו זרים לסמיר. ובספרו, בטו-ידיו¹
 הגיע לדרגת דיאליזם שהקנו לו זדגה אמנותית

הספרות של המסורת הצעירה בארץ התרכזה מסביב למאורעות ימי
 מלחמת העצמאות, וההווי שבהם גדלו המספרים. הבעיות אצל יזהר
 הן בעיות שעמדו לפני הישראלי הצעיר כאשר נלחם בשכניו -
 בערבים.² הסותר לו מבחינה נפשית להלחם ולהרוג בשכניו. יזהר
 מתאר את הדבורי נמשו של החיל הששום כלמן שיוצא לפעולה שתפקידה
 להרוס כפר ערבי ולהטיע את תושביו מעבר לגבול. סנד שני אהרון
 סנד כתב ספר בשם "חווה ואבי"³ הכתאים את ההווי בעיר. קיבוצניק
 ואשתו, שנולדה וחונכה בעיר, עוזבים את הקיבוץ ובאים לעיר.
 בספר זה פומא סנד ביקורת חריפה על הפקידים, על הבעיות העומדות
 ברום העולם לפני תושבי העיר, על פעמדות החברה בעיר אחרי מלחמת
 השחרור. סיפורו "גשם בדנות"⁴ מתאר את מחשבות שכבות העם ואת
 מצב רוחם של העולים החדשים. ינאל מוטינגזון גם כן מתלבט באותן

1. ליכטנבאום - על שלדמה מספרים, מאוזנים כרו ד' חוכרת א' כסליו תשי"ז
 2. ס. יזהר - גרבעה ספרים, הוצאת הקיבוץ המאוחד, תשי"ט
 3. אהרון סנד - חווה ואבי, הוצאת הקיבוץ המאוחד, תשס"ו
 4. אהרון סנד - גשם בדנות, דוד בא"ץ, הוצאת ספרית הפועלים; פרחביה 1959
 (137).

הבעיות שראה באופק הצד שלו, זאת אומרת מלחמת השחרור והחיים
 בארץ לאחר קום המדינה. דבר זה מתבטא באחד מספרותיו "בערבות-
 הנגב"⁵ המטפל בחיי הקיבוץ בזמן המלחמה, ובספרו הראשון
 "מי אמר שהוא שחור"⁶ המתאר חיי מושב עובדים בימי הנאורות.
 עד היום הוציא מוסינזון 14 ספרי הסג"ה - עלילות קבוצת נוער
 הנלחם באנגלים ובערבים, והמסקר את מחשבות הנוער בימי הנאורות
 של מדינת ישראל. ספרו "המגדל הלבן"⁷, "יומן האחרון
 של דני"⁸ מתאר את ימי המאבק בפלמ"ח, וזיכרון האחרון של הל"ה בבוש-
 עציון. סיפורו "ביקור של אהבה"⁹ מתאר את מהלך מחשבותיו של
 "קיבוץ קייטשעזב את הקיבוץ וחוזר לביקור שני. נתן שחם בספרו גם
 כן מטפל בבעיות של אנשים במלחמה, דהיינו מלחמת העצמאות. הוא
 התחיל לכתוב מחזור דומאבים על העלייה השלישית. ספרו גם כן
 התלבט באותן הבעיות בספריו הראשונים עד אשר דמו שהוא מתחיל
 להרחיב את אופקו עם הופעת סיפורים היסטוריים על אלישע בן
 אבויה, ו על חוזה המעזל. דעם הופעת ספרו "סלך בשר ודם"¹¹ תפס
 שפיר מקום נכבד ובעלה בין שורות המספרות הצעירה.
 בכל היצירות הנ"ל של המספרות הצעירה ניכר חומר האפיונה.
 כולם תארו את מה שאנו באופן סדויק. הם ידעו את כל פרטי הפרטים
 של החורף ושל הטבע. טעום שגדלו בו, לא תארו דבר במקום לומר

5. יגאל מוסינזון - בערבות הנגב, ז. סנדק, תל-אביב, 1949
6. יגאל מוסינזון - מי אמר שהוא שחור, ספרית הפועלים מרחביה 1948
7. ספרו עגד - המגדל הלבן, ספרית הפועלים מרחביה 1949
8. ספרו עגד - יומן האחרון של דני, ראובן עם ירושלים 1958
9. ספרו עגד - ביקור של אהבה, דור בארץ, ספרית הפועלים מרחביה 1959
(287)
10. נתן שחם - אבן על פי הברד, ספרית הפועלים מרחביה 1956.
11. משה שפיר - סלך בשר ודם, ספרית הפועלים מרחביה 1954

במסמכות את עם הדבר. דבר זה במיוחד אפשר למצוא בספרו של שמיר
 "כנס-ידין" 12 בו הוא מתאר את יפה של תל-אביב ואת דגית.
 כמפורסם במקום לתעד את הדגים הוא מונה אותם ל פי עמות מכירון
 שהכיר אותם במסמכתם. ברון קורצווייל, מבקר ספרותי חשוב, מותח
 ביקורת חריפה על המסמכת הצעירה בשני מאמרים ב"הארץ" 13. הוא
 אומר שאין לשמיר זכויות זיון יום אפקט מפי בכלל, ליתא מושך את לב
 הקורא וכוסף טעמו חדש למספר גדול של סיפורים מארזים שנכתבו על
 ההורי הקיבוץ. המטליה הוא העדר העבר שמיינו (מתהדח) עם היצירה,
 ואת מזכירים את העבר כמו ב"הוא הלך בנסות" אין לו טענות. הסר
 פשוט סמך הקומקום המפי הצורך רק מתוך התחזקות תודעתית עזה עם גורם
 הזמן. את הד התקופות אפוא צריכים להרגיש מפילו בתוך העלילה
 המשתרעת רק על דקע של יום אחד. ההורי המדע שלבו בתפיסת דוג הסופרים
 הצעירים אינו מגלה את החבטה הטלמנטרית הזאת הדרושה לסיפור בעיקר
 לרוחאן. מכאן סיבת המיעוטם שבדוג הסיפורים האלה.
 אפשר לומר שמופקיה של המסמכת הצעירה היתה צרה עד למפד, ולכן עם
 הופעת "מלך בשר ודם" שמיר תפס מקום בעלה סמך בין הסופרים הנכירים.

קורצווייל אמר על ספר זה:
 יצירה אמית... לא כבש שמיר את העבר - העבר כבש אותו.
 ... ההוא הישראלי כמו שהדור הצעיר רגיל לראותו ולהאדור,
 לא טיפס כבוד לשמיר ארבעים סתמים לנוחותיו האפיים...
 כדי להיות מפי כגון יש לעבור מהסגל הצורניסטי של דור
 פלומת השמרני להגות עבר האוסף, ורק מתוך הפרספקטיבה של
 העבר להבין את ההוא לדבסי. 14

כאשר ראיינתי את משה שמיר שאלתי אותו למה הוא מונה את הורי. תשובתו

היתה:

ההתחלתי בנער הישראלי בעשה צד ועם התבגרות הסופרים,

12. משה שמיר - נאמן ידין, ספרית הפעלים טרחניה 1963
13. ברון קורצווייל - פניו המסודר העליוני החולש לנגן, פרשה א' הארץ 3.9.46
14. ברון קורצווייל - "מלך בשר ודם" למה שמיר, הארץ 17.9.46
- 18.6.54

והבעיות אחרות, אין לקיים סדירה דבר, היה דבון להחליט
 את האפשרות מההסתדרות. יש דבון להתעסק בצד ההסתודי,
 סילך סודי ולתקשר בביטח לבושם. לא ספיק להסתלק סבסיון
 שלן. אין לי דבון לכתוב ספר על י, רוצים דוסמן על ההוא.
 בזה סטטיסטיס את סליו, אבל בכל סדחן סבסיוס לבנת סקססו
 דלתקיס טיש אחר. ובכל סבסיוס סבסיוס סדסוד לבנת סבסיוס היום
 ולתיות יותר דחב סודק.

סטיכום ספסוד לוסר סשטיוד התבגוד ודאה סמחויב הוא לבנת סבסיוס וסבסיוסו
 ולפתח את ספסיו. סטום סן סמיר תופס סקום צבגוד. היום בין סודי
 סדינת ישראלי.

15. סטה סטוד - דאידן על סאיר רבינדבליץ, ערב סטה סטכ"א זיו-יודק.

כאמור לעיל, ספריו הראשונים של שפיר בולטים בזה שהם מתארים כיתרי
 חברי המשורה הצעירה, את האנשי הדור הזה. ספרו הראשון "היום הלך
 בשדות" ¹⁶ מתאר את היי הקיבוץ בהיקפו המלא. בימור הספר הוא מודי, בנם
 של וילי ורותקה. אורי הוא בכור הקיבוץ החוזר עתה לקיבוץ אחר סיומו
 את בית הספר החקלאי "לדוד". באשר שב לקיבוץ, הוא דואג שחלו שינויים
 רבים. אנשים חדשים באו, אחרים עזבו או התגייסו לבריגדה העברית של
 הצבא הבריטי המפלכתי. אורי מרגיש שגם הוא השתנה והתבגר, ותיכף ומיד
 מתחיל להתווכח עם חבריו בקיבוץ על אנטישמיות רדיקלית. בודע לו עם בואו,
 שאביו, וילי, התגייס לצה"ל לצבא ועומד לעזוב את הקיבוץ בכל רגע.
 אורי מתרגש עד מאוד ומתווכח עם כל אחד על זה. מעברו היא, טוענת הקיבוץ
 היתה צריכה לטבוע את התגייסותו של וילי מפני קצתו. תשובתו של חברי
 הקיבוץ היא, שוילי הוא עצמאי ואין לעזור אותו. אורי מחוייב להשלים
 עם המצב. כאן המספר חוזר אהורה ומתאם את דאגתו הצדעין של הקיבוץ,
 וראשיתו של הקיבוץ, התוונתם של וילי ורותקה, הולדתו של אורי וכו'.
 כעת חוזר המספר לחוה ומתאר איך שנודע לאורי שאוריו אינם גרים באותו
 החדר, ושמו מתעסקת עם איש אחר בקיבוץ - עם אברהם. בוצרה מתיחות בין
 אורי ואברהם מצד אחד, ומצד שני בין אורי וחוריו. אורי נכנס לעבודה
 ופוגש את סיקה, נערה מקבוצת הנוער שבמה לקיבוץ בתוך מסגרת "עלית-הנוער".
 הם מתאהבים זה בזו ומנסים למצא חדר כדי שיוכלו להתחתן. אבל כבר מוכן
 להתנות ה משורר ג'ינג'י, ממך גדעין המלמ"ח, וקרוב לאורי לעזוב את
 הקיבוץ ולהתמסר לפלמ"ח באופן מוחלט. אורי ומיקה מתקדמטים, אבל אורי
 טוהר לעזוב והוא עוזב. וילי כבר עזב להצטרף לבריגדה דעכסיו מיקה
 ורותקה מתקדמות זו לזו, במיוחד בסגור לרותקה ומיקה מזה. אורי בהרג
 באחד התקרובים ומיקה איבדה יודעת זאת. היא דואגת בלחץ, ומישה דואג

ללדת את הילד. היא חושבת שאורי אינו מאוהב בה. גילי חוזר לקיבוץ כשנודע לו שאורי בהר, ופוגש את מיקה בעיר אחרי שכב החליטה בעצמה שלא להפיל את הילד. גילי נושא את דתהק לבית החולים לראות את אורי. כל הקנותם עשיו, מסתובבת סביב לתינוקם של מיקה ואורי. בספר זה מתאר שמיר את עצם הקיבוץ והיקפו הכלל, החיי. הוא אינו בוחן ציור שבע מלח הורג חיים. הקיבוץ בפועל היו, במעטיו, את הורח ארצנו, בסדר עבודתו לויכוחיו ודיבוריו. באתר הזמן הוא מתאר את המה בין חיי החברה בקיבוץ ובין חיי הפרט.

הסיפור של דובמן זה לא בעלילתו שמינה סרופודציונלית המדענותיות מנגד שפד היסודות במיפוד ולכל צורך התמודד, מלא ה בעלמא בזהג בחיים, אולם מנהגים רביעיים המודעות קטנים שמהם נדקמת מכתת החיים בזה, סודי עבודה ונופש, יחסי חברים וחברות, חרדים וילדים. 17

את כל ענפי העבודה בקיבוץ מבי דברים כשאורי מדבר עם סדרן העבודה בנוגע לעבודה שעליו לעשות. הוא יוצא לסדות הפלחה, לפרט, לבן הירק, ומשוחח עם האחרים העובדים עם. אורי גם הן במהם למטבח כדי לדבר עם חבריו שלא ראה זה כמה שנים. על-ידי זה ניתן לנו תודר מקיף על העבודה במטבח ובחדר האוכל, שהיא אחד מהסדורים החשובים של הקיבוץ. ארתו הדבר קורה במטבח ובבית הילדים. האשה שמשפלת גילדים מדגישה את עממה כשא שניה לאורי מכירון שהוא היה הדמיון שבכח תחת מיטולה. בתחילת הסיפור אנו פוגשים את הזוג של הקיבוץ כשהוא בוחן טרמט לאורי בחוזרו לקיבוץ. בלי ספק אמר לו ששמיר בוחן האור מקיף של חיי העבודה בקיבוץ. הלק אחד של חיי הקיבוץ, והלק חשוב עוד לטוב הוא חיי החברה. האמור הדמיון שניתן לצד הזה בחדר הסקלחה. בידוע, בקיבוץ לרוב החברים אין סקלחה פרטית ולכן רובם מוכרחים להשתמש בחדר הסקלחה הציבורית. שם עם במר העבודה משפטים החברים להתגלח ולהתקלח, וכמוהן משהחיים על כל מיני דברים הנוגעים לקיבוץ. שם אורי למד שמה מתעסקת עם אחר, ושאינו התביס

17. ש. קדמו - 1958 על הסיפור היסודי הבעיר, ממוציים מ-טלול תשי"ז 5:210

לבדידות, שה כבוד התבונה וכדומה. בית המקלחת משמש כמין ועידה של אסופת חברים, המוסד המנהל את הקיבוץ.

בעית השכרן בקיבוץ היה עליה הסתייגות ער למסוד. כמובן, דותיקי הקיבוץ מקבלים את החלטים החוקיים ביותר והמשופרים ביותר. לפי הדדוג בנותק החלטים מתחלקים. לכן כאשר זוג רוצה להתחתן מחוייבים הם קודם-כל לקבל חדר, מסוג שלרוב הם גרים בצריסטים עם יתד בני בילם. לרוב בקיבוצים ישנה בניה והיא חומר חורים. להמשלוח סודן הסיכון ורוב חברי הקיבוץ אינם מתלהבים מהרוב הנעיר שלנו, אורי וטיקה. לכן הם אינם יכולים להתחתן. במקום זה חודי נכנס למהלה של טיקה מכיוון שיתד חברי קבוצת "עלית הנוער" עזבו את הקיבוץ לטיול. אבל מכיוון שאורי עוזב כדי להצטרף לפלמ"ח, אין אנו יודעים אם בטרפו של דבר אם אורי וטיקה היו מקבלים חדר או אם היו נשחרים במהלה של טיקה.

כמסוד שסיר מתלבט במעית חיי הסרט וחיי החברה בקיבוץ. הוא מראה על היחסים הקיימים בין דותקה ורילי. הם הם התקשרו בתמיכה, נחמקו, ורוב מעט התקשרו כסגורים בהרוב. אבל בעיה גדולה עודרה שסיר עם דמות טיקה. טיקה הינה חברה ב"עלית הנוער" ומיננה מסתגלת לחיי הקיבוץ ולחיי החברה בכלל, ומשום זה היא שנואה. כשהיא ואורי מתחברים זה בזה, (החברה) בקיבוץ אינם דומים זאת בעין יפה. זה גם כן מראה את היחס בין הקיבוץ לעולמים החזיטים, ובין חברים חזיטים מצד אחד לדותיקי הקיבוץ מצד שני.

שסיר מראה את חיי המשפחה בקיבוץ. רילי משתדל אינם גרים באחוז החדר. כשנולד חודי טסים חנות בידי משפלה הבית התיכונות ואחז כן בבית היילדים. אטו הורגיה חנות טסה מאצפי בריאות והמיטה סוגר לעיר. כשסיר נעטה אורי לילדם על כל חברי הקיבוץ, ובמקשר קמו חזק עם המשפלה שלו ועם טמו חברי הקיבוץ. כבונה טרם זה לא התקשר אורי לחודי ולכן המשפחה עלייהם. אנו רואים סיר שהקיבוץ, להיות חונה סגורה לכפונות (בתוך עצמה, עוזרת

לישוב בארץ בכל סיני צודות. הם איכטנו אצלם פלוגות פלמ"ח והאכילז אותם
 אף על פי שהפלט"ח לא שילם להם, ואף על פי שלדוג המלחמה בקי"ם" לא הרבו
 לעזור בעבודת הקיבוץ. הם גם כן איך סומכט לאמנן סליטים שהוצדחו לארץ
 מתחת לאפם של המגבליים. הרץ טזה, הם עוזר לקיבוץים ולקבוצות חדשים
 שהתישבו בסביבתם. דבר יוצא מהכלל יעטר הקיבוץים, וזה איך דומים הפירוד
 ב"הוא הלא בשדות", הוא קליטת קבוצות נוצר מקליט הפועל של המוכנות.
 הקיבוץ גיכמן, האכיל, הינן, ולימד אותם בקבוצות. אסטר לונד בלי סטר
 שהודות לעובדה זו הוזק הישוב בארץ, והוצק טדינת יטרפל ע"י זרימת נוצר
 מהבולה שהוצקו בארץ, והשטרט טט, והדטה הדטה ל ישוב זכרים לפדוצת.
 בספרו "בנו ידיו" 18, הקדמה גם כן "פרקי אליק", התור ספיד את התו די
 העידוטי. הספר זה טזה לז ספיד מקום טעלה בספרות העיברית החדשה.

המפיקת המפיקה של היים הישנים במטה הספר הזה עם
 היצירות המעולות בספרות הצעירה על ידי זה שמטיין
 לו טעה, זימד את דעת החיד טעות שהים, השגיב את
 הריטליזם שאולי היה סטר בטפרו הראשון "הוא הלא
 צדוה". על אף קטיוו המינטסיטיים עם גבורה, הוא
 טתור את החיד בארמן אוביקטיבי דמתור את הצעד עם
 כל המדענותי וכתרונותיו. הוא לא ימד כמך דמות של
 זיבור כמד טעשה עם אורי ב"הוא הלא בשדות" 19.

ב"בנו ידיו" הוא טתור, או יתור ככון ספטר, ספיד על הודות היי טחיד
 אליהו, מכונה
 אליהו, המכונה אליק לפי אנהדין. הכותרת הששנית של הספר הוא "פרקי אליק"
 ולכן אסטר לונד טזה באמה בי הוגדמיה של אחיד. איך דומים את אליק המפוס,
 התינוק, היילז, הצער והעלם אטר כמתו לז כנפטיים במת אחת. הספר מהחיל
 בילדוהר
 ה"ל"ן של אליק. ספיד מתור איך שאחיד שיחק הודות החיל על שפת יפה של
 תל-אביב, איך שטיחק בים דאין טמטיו קדו לאם בודיקה לטט הביתה לאכול.
 הוא ספטיין דמתור את לימודיו של אליק בבית ספר עיברי טתל-אביב, הוטיקה
 הראשונה שלו במחנן כלי העבודה צל בן היקר בבית הספר. סטר כן ספיד מקדיש

18. טטה ספיד - דוד ידיו, ספרית הפועלים מרחביה 1953
 19. דמה הערה ספיד 1.

כמה פרקים בהיי אליק "במקורה" ולחברה שנוצרה שם. מסם הוא עוצר לתאר את אליק בפלמ"ח, בתל-אביב, במהבתו הרטורית, בעבודה בחברת החטל, ושוב פעם חזרה לפלמ"ח. הפרקים האחרונים מספרים איך שמליק נטבא לספק המטריציה שהובילה את השיירות לירושלים. הספר מסתיים כמותו של אליק במרחב שטחו הערבים לשיירה בכפר יגור מרחק כ-15 קילומטר מתל-אביב. שמיר נותן תיאור סקיץ על החיים והמיומנים בעיר, אבל מסוים הוא מיוזרטיה של יחידה זאת סיפור עם על ילד איין מצו רואים את כל שטחי החיים בעיר כמו שרמיון עם סודי בקיבוץ. בכל זאת מצו עדים לחיים על שפת הים, בדונות החול, בבית הספר, בתנועות הנוער, בבתי הקפה, בחברת החטל. מכיוון לפני גרמי בתל-אביב ביילדות קרוב לים אוכל לומר שתאורו של שמיר הוא דיאלקטי עד לספר. כל ילדי נמון תל-אביב דאז שהקו בדונות החול שעל חוף הים. שם נמצא בית קברות ערבי עתיק עם סיני בנינים שבתוכם שיחקו הילדים. כמובן שיחקו גם כן בים ושמיר נותן תיאור ארוך ומדויק במיוחד על כל מיני הדגים הנמצאים שם.

כמה מיני צבים שבים וכמה מיני דרכים שיש לך לצודם. פעוט יבולט ה"קפצן", קטן דג מלא טחם שרץ שמיים, מין גמל-שלמה שבמים; או מין הדק שבמים. הוא עצמו כולו קרף ונתה רגפה תוכו וקדכיו כטיין זגזגית. שני זיפים לו המהלכים לפניו, מששנים או כיוצא בזה. ומחוריו דג-זנב שאם אתה הדפכו איבך יודע היכן דאשו והיכן זנבו. כל כולו כסיפור סוציאל מצבעו על תינוק לאורך ועשירית שלה לקוטר, קטן ובלתי זריז; קטן ומפתח בתוך המים ומצו יודע שהייה פהי וכל חסיבותו - על גבי חכה, שמוכרים מין כמותו למשוך את הדגים אליה. ומחוריו הסרטן, סרטן-סרטן למינתו. הלכבים-צהובים שמשכנת בביקבי החול, בעלי שלל-הצבאים וקשיי-השריון אשר בחבכי הטלעים, הקטנים והגדולים, עד לגדולים שבגדולים שלפראיהם כלכלו ברתעות במהלך הימים הקטנות, ידיו, וקרימה "אוי", המיסו מיזה סרטן - פודצת בנירגש.

הסרטנים מין להם חסיבות הם רק שנוצרים עלינו. כוחזקים כטיין שרבים רעים וסיפורים מהלכים על תינוקות שאבדו יד פו מצבע זה בעקצו עד דם בזוח המלקחיים האימתניים של יגור מוצר זה, שקדימו מהורה ומחורו קדימה; ובכליל: סרטן-כספו כן הנה. במעלה חבאה עומדים הדגים ה"סרפיים". הללו שלל צבעים הם. משכנת בללעים הרמיונים, באמות המים הקטנות ומדובות-האצה אשר ביניהם. עם דופן הטלע הם עושים תמיד את דרכם. בעלטים פתוחה מטלע, או בביקבים שחמדו להם-וזונקים מתאום במימה שהירה מפינה לפינה.

לפניהם. סימנים שהיינו נותנים בהם - כך הינו: 1) עם מין זרעם עולה על שיעור אבנעיים של חינוך-
 זמן אביים של אהה. נבטיהם מרובים לעיקריהם-חום,
 כחלחל וירוק, שהם מיוזב צבעי חום, הטלע והחול
 הטמטטים להם טטון. חלקלקים הם. מין 2) בהם חמישה.
 3) לא קקטש ולא סמפיר של ממש. מין הם מסרים
 למעלה ונרמדים טטטט - סיגורל.

ומעל לכל - עם הדגים הנשרים, כטומי - הקקטש
 ולבני המבטיר, המרובים והשטוחים המבים והדקים.
 הללו מתה רומה מותם ביקורתם המדויגת-המדויגת,
 כשהם טמורטטים ובעים עם כל גל ומתדקקים על השלעים
 ומתהפכים ומטמטטים בטטט; ומתה רומה בעדוהם,
 כטטטיותיהם כגור קטנות יחד - ומבטורות מתה רומה
 מותם בעת שהים פולט מותם טטטקטיר לחוף, או כשהם
 מלויים לו לדייג הערבים במטרות על צום הסוף אשר
 לו הסוכר ומולש בהם דרך זימים וטה. 20

המדויג החיים בבית ספר עברי הם כן באטמיה למבטורות. זה מונח את המועד

היטראלי היום בהיותם צעירים. עם נדונה החברו שבקעה לחלק העיקרי של
 החיים החברתיים בעיר. החברה גבית הספר, ו"השכונה" הם הם יסודי החיים
 החברתיים בעיר. במית הספר החברה המיר עומה את הכל ביחד. משחקים יחד
 כהמסקות, משבצים את הספרים יחד ומבטיטט החיים חזקים רק אחרי טעברו
 בחיבורת מסוימות הטמטטים עם מתמטיים לחברה. "השכונה" מתמטפת יחד אחרי
 הלימודים ומשחקים יחד ברחובות, בדרמות, ובמי האופש כרטעים יחד לחוף
 הים או לבדיכת שחיה. שתי החברות האלה מהוות את יסוד החברה כשייתבברו
 החבריים. כגון בימי המטרות סקור פבישת החברה והמי הקטה על שפות-
 הים וברחובות הרמטיים על העיר. הם יוטמטים על הדם תה או קפה מסוחחים
 על כל מיני בעיות בעוטנות על דום עולטם.

כמחליק חודו "הקורה" ומתקייבון המט מקבל עבודה בחברה מחשביל וטמ אבו
 מקבלים תאור על טמב העבודה, ועל יחטט לערביים.

משומת לה דבה הקדיש חליק לערביים שנקרו להם טמב
 קבורתם. ידע סגורין ללמוד מותם, להכיר היטה את
 טטעליהם הטדטטיים, במרותיהם, החברותם. אבל לא
 היטה כגון דק מרובה לקרפת טעה חדות, היטה צט

מקדמות של כוונה טובה. במאות הפרטים פנה תמיד
 את הדעות הידועה לו מאז, שומר הפרוט המתגורר עם
 משפחתו וחמוריו בבנין-הבאר, תמיד נכון לשיחה,
 תמיד מפזיח ומזוהם, תמיד מרים פתע קולו בקריאה,
 על מנת שיענה סדוקיו המאזינים של הפרוט.
 ופעם נכנסו אצל מכונאי, הדי-ברזל, שהחזיק
 סדנה קטנה ואפלה בקרן שני רחובות, הסכונאי, גבר
 יפה בגיל העמידה, דבר עברית דהוטה. איש חיפה
 היה בעיקרו, אך העביר את עשקו ליפו ועבר עמו ועם
 משפחתו. בנות יש לו. מכונאי טוב היה וכסודר.
 ברשותו כמה מכשירים מסובלים וחדישים. היה סדנר
 על ההגנה שבין בעלי הטקסוע. על כך שאדוניה של יפו
 אינם מציינים לפתחה בטח, הדי היתה זו יכולה להיות
 עיר מצויינת. על הדלות הטורדת בחוב, על ההזנחה.
 אחי כך ציין בשחוק של אכזבה כי סנהיביהם של היהודים
 אינם יודעים למי להושיט את ידם. עד שהם סכוכרים
 להשיג את הכרתם של כל הצבועים הפנוולים מן האדונים
 של היום - מדוע אינם הולכים ישר אל אנשים ישרים
 הדונים בכנות לעבוד בשקט, ולסמוך על השלום? לא
 מיכפת לי סמי אבי מקבל את החשמל שלי, אמר. אבי
 צריך חשמל כדי לעבוד, כדי לקדוח הנרים בברזל. כמובן
 יש רבנות. הם רוצים לעבוד ולקיים את משפחותיהם.
 הם טובנים לכבוד כל מי שיכבד אותם. מדוע אין נעשה
 חדר? לבסוף לחצו איש יד דעהו והמכונאי אמר: סור
 אלי בכל שעה שתדעה: ביתי פתוח לפניך. 21

באופן כללי אפשר לומר שבאליק, שנולד בתל-אביב וגדל בה אפשר לראות

לא רק את בידולו הרוח, אלא את בידולה של תל-אביב עצמה. כשאליק נולד

היתה עירה קטנה ומטובה ליפן. לפני קום המדינה או יותר נכון בשנות

הארבעים בהפכה היא לכרך גדול ומטובך. בדמו של אליק ובדמה של תל-אביב

נמסב כל הצרות והיבונות שהובילו בטופס למדינה.

אחד מהמוטיבים החשובים לממד בשמיר, זכך אצל שאר סופרי המשמרת

הצעירה, היא בעיית הצוער. הדור שלהם טובה לחלוטין מיהודים צעירים

שנולדו בגולה. ראשית כל, הנה לפניו דור דובר עברית שנולד, גדל, וחובך

בארץ. הבעיה העקרית היתה איך לחנך דור שצרות הגולה אינן סדחפות על

ראשם. מה תהיה תגובתם בעת צרה? טיהיה היחס בין אבות ובנימ? מה

יהיה היחס לדת? וכו'.

בספרו "הוא הלך בטרדות" מתאר שטייב את הצבר הישראלי הנוולד וחי בקיבוץ. הוא טרסה את הצעירות העומדות לפניו, ואין פותר אותם הדור הצעיר. אפשר לומר ששטייב בעצם מתאר את דורו הוא. בניגוד לכל הספרות העברית עד אז אנו רואים כאן יחס שונה בין אבות לבנים דהיינו שונה. בכל ספרות הגולה האב הוא פאטן דיקטטור האומר לילד לעשות כך וכך כאילו אין לילד דעה משלו. הן פשה חיבוכו של הילד בגולה היה ב"הדר", והנה הילד לומר הקלאות וכפלט ותיין לו חיבון ספרותי. הבעיה המתעוררת היא: האם הנוער הזה עם הבוכו האוסטי, ואם יחסו השונה לאבותיו, יהיה ייתן ויכול לעמוד בשעת הדחק והצורך. כשאורי מתקוטט עם סיקה בגונע לעזיבתו, להכנס לפלמ"ח, הוא אומר לה: לא שאלה של דפון בכלל, הולטים ספני שצדין ללכת²². זאת אומרת שאורי מרגיש את הצורך ואת המלחמה העתידה לבא, ומוסר את כולו לעבודה השחורה-הכשרת הדור למלחמה. הוא אומר לה:

אני לא ספנים שמיטהו אחר יבן עלי ועליך ויתן את חייך
במקומי.²³

על אף חיבוכו הזר בתולדות ישראל, מכיר אורי את המצב. יתכן שבחודי הגולה היוטבים יזום וליל בבית המדרש היו אומרים את ההיפך. הם היו אומרים שהם חייבים להטטין את היהדות על-ידי ישיבה בבית המדרש ועל-ידי לימוד התלמוד ועל המחריים להילחם. אורי ודורו מוכנים להקריב את נפשם בעד מידיאל, ואינם מתחמקים מהחריגותם. אורי מוכן גם כן להקריב את עצמו בזמן השלום להתישב ביישוב או בקיבוץ חזק על-יד הגבול, ספני קיש לו מידיאל השוני לבגדי עזה של בחודי הגולה. העיקר אצלו הוא כיבוש האזטה ויישוב הארץ על-ידי היהודים, וכולו סגור לעבודת האדמה. בזה שטייב

22. טטה שטייב - הוא הלך בטרדות, דף 238

23. שם דף 242

מביע את אותה הדעה שהביע ברנד בספרו "מכאן ומכאן"²⁴. - הדת היא
 העבודה. הפילוסופיה שלו היא עבודה בידיים ולא בישיבה ובלימוד.
 יכול להיות שטעום היצור זה ודעה זו, הצבדים, אינם מבינים את מהלך
 מחשבת ילידי הגולה, ואינם דואים צורך להתחשב עם תושבי הגולה.
 בספרו "במו ידיו", טוב פעם אנו דואים דרך שונה להלוסיין מאלה
 המתוארים בספרות הגולה. כאן, במקום למצוא את ה"חדר" אנו טובאים בית
 ספר עיברי שבו היחסים בין כורים לתלמידים שונה, לומדים ביחד עם
 כנות, ובפיקר נוצרת אברה והיא השולטת על הילד ולא חוקיות משלה.
 ב"סקורה" נוצרת אברה חדשה. לחברים האלה אין הורג והם בעצמם צריכים
 ליצור אותו. היסוד האברתי הזה, האהבה בין אחד לשני הוא טעל לכל,
 וזה התחלת הצדעין. הם יוצרים את התרבות שלהם, את חוקותם ואת לשונם.
 דוגמה טובה לזה הוא המקרה שקרה בכיתתו של אליק ב"סקורה". חברי השנה
 השניה גילו את ראשם של שמונה חברים שונה א' במקום לבנות חנוכיה.
 לכן כל חברי שנה א' גילו את שעדותיהם והלכו בקרחת, ובהם הדנו את
 אהדתם ואת אחדותם, ושהחברה שולטת על הכל. טוב פעם אנו דואים את השינוי
 הגדול שחל בספרות הישראלית החדשה בנוגע לחינוך הילדים.

מה היה תפקיד ההורים? ההורים בעצמם ניתקו את כל קשריהם הנפשיים
 עם הגולה. הם רצו ליצור אוירה חדשה סזה שהכירו בגולה. לכן, כשגברו
 לארץ בשנות ה-20 להייהם, התחילו ביצירת אוירה זו. אבל מכיוון שהם היו
 בטכוכה \$\$\$ והאווירה שלהם עוד לא התגבשה, נוצרה בעיה בנוגע לילדיהם.
 מה יתנו להם? אין יוכלו להעביר הורג ותרבות שפנד לא היה מגובש,
 ושבועט לא היה ולא נברא? לכן, ההורים נתנו חופש לילדיהם, והחברה
 יצרה את ההורג ואת התרבות. אבל בכל זאת, מה היה היחס בין אבות לבנים
 \$\$\$ באותו הזמן?

"אליק נולד מן הים"²⁵. באילו המילים פותח ספיר את ספרו "במו-ידיו".
 זאת אומרת, שספיר בפסוקו הראשון פותח את התרבות ואת דרך החיים שהיו

24. י.ח. ברנד - מכאן ומכאן, הוצאת שטיבל, תל-אביב, תרפ"ד - תר"ץ
 25. משה שפיר - במו ידיו, דף 1.

בגולה. אליק לט בא מהודיו, אליק לא היה "משועבד" להודיו, ושאליק יצר את דרך חייו בעצמו. יחסו של אליק להודיו שונה טיחם מודי להודיו, וזה הודות לעובדה שהיי הטספה בעיו שונים מפלו שנקיבוץ. אליק פעליה מהודיו את העובדה שהסדרף למלס"ח, ומנסה לכפות על פעסיו להעדרותו טחבית. טנד טפי יודעים מהודים את זה בליבט, טגל אין כחן גילוי לב. מודי פעיד את הפנב טבו בטנא מבינו וגם וילי יודע טסום טחכל פתוח ובלוי בקיבוץ. מבינו של אליק בטקום לקרא להט לבט הביתה, יונט לטתה הבית וטורק. זהו הסיטן שאליק צדין לבט הביתה. מבינו יונט עם אליק לחוף הים, שוחה תנו ומשחק תנו, דבר שהיה נחשב לאפיקריות בגולה. אטו, והיא מטלת את המשח בכלל, נמנעת בטנב של מודי זכריות. דווקא, אטו של מודי, היא היא פעעילה בקבוץ ודבר זה אנו טוצטים לרוב בטפרות החדילה. האשה היא היא העוזבת את הבית לכיכוסים, לטכנות, להדצאות ולכעולות טול יטיות, בעט טחנב בטאר בקיבוץ עם הילי. כאטור, ההודים וונטים לתת ליילדיהם חופש נפשי ורוחני אבל מכיוון שלא ידעו אין לעשות זאת, היה על הילדים ליצור את זה ולכן נוצרה החברה.

הרבה נאמר בנוגע לנוער הישראלי; ובמיוחד^{בדבר} הגעיה המפורסמת. האם יהיה הנוער טוכן לקרב הגבול שיבוא? שפיר בשני ספריו "בטו-יודיו" וב"הוא הלך בשדות" נותן תשובה חיובית. בעיה זו עומדת על פדק היום בטפרות הצעירה. ראיה לכך - ספרו של ס. יזהר "ימי ציקלג" המטפל בבטית "נוער הזהב". בדטות אליק העלה שפיר קווים נכבדים לתמונת הדור הצעיר בכללותו, דור השט לקראת הקרב ולקראת עצמאות. הלומותיו ומעשיו של אליק ומודי הם כיתר חברי דורו. עם סיום הקודם ב"טקווה" יונט אליק להתישבות אי טם בארץ. הרבה נכתב בנוגע לתרומת הדור הצעיר בזמן מלחמת השחרור. אבל תרומותיו לא נעדרו בימי שלום. הגנה עצמאית היתה אצלו דיפלקט ודבר הגיוני עד לטנד, בטיוחד באינם היוטיוביים שהיו אז בארץ. בלי טום טפרות או חששות או היסוסים נכנסו אליק ומודי לפלס"ח. כטאר בני דורם לא הבינו את בעיות יהדות הגולה, וגם כן הרבישו לעב לכיכנות טסום טטרטיה בגולה. ובכל זאת הם היו מוכנים להלהם על אדנמ ולמען עמם. דבר אפינוני לצבר הוא,

שהוא מתוך במחשבותיו וז"ל בוסה לקיצוניות. הוא מרגיש על אף עצמאיותו
 ואופיו הסודרני, שרשות המדינה איננה שייכת לכל דור ודור, אבל במקרה
 שהוא מוצא את עצמו, הוא מרגיש שזה האסון ההגיוני עם מעשי אבותיו,
 או יותר בכוון זה תפקידו לחזק את מעשי קודמיו. זהו הצבר הישראלי
 שנראה יבש וגם לסראית עין אבל מסור ועדין בהסתר. יהיו דוקרני כלפי
 חוץ - עזובי ורך מבפנים. פשטני ופרימיטיבי בהופעתו בחברה וביחסו אל
 זולתו-חשבני והרדני ואינטרוספקטיבי (לעצמו). 26

האם נוכל לומר ששמיר הוא סופר? דיאליסטי? האם הוא באמת בותן
 תיאורים מפורטים? בלי טקס מפשד לומר שתאוריו במסריו הראשונים פצטיינים
 בהסתכלותם המפרטת המקורית.

כיצד מתקיימים רשת?
 נוטלים חוט-ברזל שאיננו לא עבה ביותר ולא דק ביותר
 מכופפים אותו בעיגול. קצתו האחד מושכים אל מחוץ
 לעיגול הלון ושני-שישטש ידית לאחוז בה. לאחר
 שסוגרים את העיגול סגירה שלמה מלפנים על הידית
 חוט-ברזל דק לוסף-סובב שנותן לה קושיות ויציבות.
 עכשיו הולכים אצל ארון-הבגדים ומחפשים בו
 גופיה ישנה של אבא, מאלה הקיציבות העטו יות דשת.
 ואם לא גופיה-אולי קרע-כילה ואם לא כרע-כילה
 אולי משהוא מרדיר ישן של סבתא, בלבד שיהיה במין
 רשת ועטוי חורים.
 משכפלה לידן חתימה הדאניה להתרשת בה אין אתה
 חסר אלא חוט-ברזל בוסף דק ככל האפשר וגמיש ככל
 האפשר.

עכשיו צוטל אתה את החתימה אשר בידיך ומחבר
 את קצותיה לעיגול הברזל העטוי מלכתחילה ומקפיד
 שתהא מחוברת אליו מבפנים לחוץ, כלומר ששוליה
 ייצאו מתוך העיגול, יקיפו את חוט-הברזל וילכו
 לחוץ, עכשיו אתה משחיל את חוט-הברזל שנשלח
 לאחורונה בצקבי-הרשת מסביב העיגול ומחזקם יפה-
 יפה זה לזה עד שמתקבלת בידיך מאין סלסלה בעלת
 ידית.
 סלסלה זו שקוסדה איננו עולה אף פעם על קוטר
 צלחת-טרק בדולה היא- היא הרשת, דשת-הקטמים
 שמעלה לך שלל רב מדבת-הים ומכל השרץ השורץ בו. 27

26. ראה הערה מספר 17
 27. משה שמיר - במד' ידיו, דף 16

ש. קריטריונים:

התאורכי הנזקף במסיפור זה מצטיינים בהסתכלותם המפורטת המקורית, בתפיסתה הדינמית של הסדרות המסורה להם היונציות פנימית תוך האנשת הטבע. מטנח יש לדי צמיחה זר בעצמת סלאכה, סין צירוף ספורן של תאודיס ופעלים אבל אין המאפיינה המבוצעת פה ישם סגולה את עיקר הסדר של שטיד להתייחס הטבע עד כדי הישת צטיפתו. תאודי הטבע של הדוד הצעיר הם הוטפת יש המנותי לסיפור העיבורי. 28

שטיד בעצמו ספר לי שבנוגע לתאודי הנכסות הוא מנסה להציג לפנים סתאידר פלטי 88 סהורץ, ולא הורגה סהפניס כפו שפויסה ס. יזהר. לכן, כשאנו קוראים את ספרי שטיד אנו לומדים להכיר את הגיבורים כמעשיהם ומאפייניהם. זאת אגרת שטיד הצליח להציג דמות באילור אנו באים בטבע אישי עם הגיבור.

כשה שטיד הוא מספר מאונן בכוח התאודי והסיפור יותר מאשר בכוח שילוב דעלילה. הוא חש את הטבע בצורה אמיתית. האדם של שטיד מופיע יותר כאובייקט מאשר כסובייקט. אנו מאמינים שגת העסקים קיימת באמת, אנו מאמינים כי וילי ודוהקה זכו' הם דמויות סתאיים... הן יותר נולדות אבעיות דהתבוננות מאשר יצורים חיים ממש... גולם חסדים הם קצת יותר כשר, דם, ממשות. אנו משהתפיס בהודלם לא כמי שרואה דומה לנבד עיניו, אלא כמי ששומע על סה שהתרחש מי טם עם מי מי: כמי שטרסע זאת סגדם סתאין. 29

אי אפשר לומר שנכתב ספר סבונין שאין לבקד נדתו. עם כל הטעלות שיש למיפרי שפיר הדאסונוים ישנם גם הרבה ציבורי ביקורת לומר עליהם. קודם כל שטיד מציג מעמיו בעיות חסוכות כשהו ואינו פותח מותן. לפסל, בעיה הפרט והחברה בקיבוץ, האם החינוך הארצי הישראלי עולה על החינוך הגלותי? האם היחס שנוצר בין הורים וילדים טוב הוא. שטיד מתאר את גיבוריו כמעט כצדיקים. גם אורי וגם אליק פתורים.

28. ראה הערה 17

29. ד"ר חיים גמזו - הוא הלך בשדרת בקאמר, הערך 11.6.48

כל מחשבותיהם ומעשיהם. וטובים. האם אפשר לומר באמת שזה תיאור
 דיאלקטי של הדור הנעדר? האם לא היו הסדויות? האם אף פעם לא הרהרו
 במעשיהם, זאת אומרת האם כדאי לצאת להתישבות אי שם בדרך כלשהי יכול
 לשבת כאן בעיר אד בקיבוץ בכתה? האם לא הרהרו על מעשי הדריהם כשהיו
 אותם?

מה צנוע לסבובו של שפיר? האם הוא כותב בצורה פולולאריה? האם
 הוא קל לקריאה? לפי דעתי אמין כותב בצורה פוזולאריה וטיבורן שהם
 סנסה לתת תאור דיאלקטי הוא טמטמט המלונב של הצברים. לכן הקריאה קשה
 למכסי הגולה, אבל הסדר נכתב על-ידי שפיר להבי דורו. ספירי הם קלים
 לקריאה ובוזי מהנדון שפין צורך להתעסק עד למאד בהם. אפשר לקרא להם
 ספירי הצאה שבכתבו לנסח בעיות, אבל בראש ובראשונה סדרתם לתת הנאה
 לקוראיהם.

מה היתה תנובת הסבירים האדן לספירי הדמטוניים של שפיר. הנה תמצית
 מהביקורת בכתבי העת ובעהוננים.

שפיר ב"הוא הלך בידות" שופע אף הוא ארתה
 טרגיות ללא טעם. ההייה שבסדרדיים בתוסב כקריבוץ,
 ספני שבגודל הוא גודל והאנשים בתונים בידיו. יגון
 עולם ביירוטי בגול הפעם לא בתוך סימטאות הגיטו
 אלא בשבות הכפר העברי.

דיעה שפיר את הידיעה בשלמותה. התאמה בין
 הירק והנפשות הפועלות בו עשויה בהקפדה. שפיר יודע,
 כמטב השירה, להצביע על הטבעי דעל המלחמותי שבהודי,
 על החולין ועל הקדושה שבו. אלא ש כמדיהזון אף
 הוא סקריב הכל לשורה ביטה היפותטיטית-דרמטית ולשרת ה
 תפיסת עולם פסימית שיותר כשהיא השקפה מנוסטת, אינה
 אלא היפות יזה הלוקחה משהם מה את לב סספריבו הצעירים.
 עלת הספירים דנים בהשקפתם על הטבע הנדוסי, לא
 תמצא בנסט גבוריהם טביעים לא סאוריה. הדמת הנדן עדיין
 לא הצמיחה בסיפור העברי תפיסת עולם אופטימית, אן
 בא מיסת טבע האדם הביאה טוהר מדונה.
 שפיר, דמויותיו נטועות בחלקן באדמת קריבוץ, אף
 בחלקן בלבד. באמנותן להווי לרקע גדולה, ברך כלל, סזו
 סמטתו ב"מי אמר שהיה שהוד". היחיד הוא מרכז ההתהוות
 גם בסיפור של שפיר היודע לעצב דמות-דיוקן. שפיר כותב
 כותב בעיצוב דמויותיו כשפירי פורטדטיים.

החלטת המועצה להקמת בית ספר יסודי לילדים
 ברחוב המלחה, תל אביב, תש"ח.
 מס' תכ"ח-תש"ח
 30.05.1948

המועצה להקמת בית ספר יסודי לילדים
 ברחוב המלחה, תל אביב, תש"ח.
 מס' תכ"ח-תש"ח
 30.05.1948

31. תחילת הליכה, ברחוב המלחה, תל אביב, תש"ח.

המועצה להקמת בית ספר יסודי לילדים
 ברחוב המלחה, תל אביב, תש"ח.
 מס' תכ"ח-תש"ח
 30.05.1948

1948 1122 AS 1130007 252847 102000 X 113000 ...
121000 20 012000 0120000 012000 012000 012000

012000 012000 012000 ... 012000 012000

012000 012000 012000 012000 012000 012000
012000 012000 012000 012000 012000 012000
012000 012000 012000 012000 012000 012000

012000 012000 012000 012000 012000 012000
012000 012000 012000 012000 012000 012000
012000 012000 012000 012000 012000 012000

012000

1948 1122 AS 1130007 252847 102000 X 113000 ...

(241/3)

16.1.53 1948, 1948 1122 AS 1130007 252847 102000 X 113000 ...
6.2.53 1948, 1948 1122 AS 1130007 252847 102000 X 113000 ...
12.3.54 1948, 1948 1122 AS 1130007 252847 102000 X 113000 ...



ב-1954 חל סגור עמנו ביחידותיך של סמ"ר. במקום להתרשע על מוטביים

שסמ"ר סגור את עצמו בו, טעה סמ"ר והורה לחתום כמה ספרים היסטוריים.

הראשון "מלך בשר ודם" הופיע ב-1954. מטעה סמ"ר הודיע עוד לפני כן ישבנו

משהוא אחר. בטרור "טעיה מצאצא מחכות בדרך" ³⁴. טעיה מצאצא היסטור "על

סודו בשבת" המתאר את עלייתו בן הצטיה "החד", רבו של ובי סמ"ר. מכיוון

סמ"ר זה שונה לשלטיין סודו היסטוריים בספר זה סגור על התמיד לבוא.

ד"ר ברוך קורצווייל סמ"ר ביקורת חגיגה על סמ"ר הראשונים על סמ"ר,

אמר בראשית הביקורת שלו על ספר זה:

עלי להודות ברובי ובראשונה בעניי דבויים: הנהגה גדולה בהצטיה עם קריאת ספרו החשוב והחשוב "מלך בשר ודם של טעה סמ"ר". יותר מזה, בפעם הראשונה סמ"ר נזכר קורב מחרי דברו על הדור היסטורלי הצעיר. ³⁵ כבר בי הדורט טעה ונכבש בני לקטט של מתקן גדולה.

כלי שום ספר סמ"ר עשה גדולה טעה מחזיקה להיסטוריה של עמו וכתב דוממן

עליהם. כמובן הצטיה היום בטעות בספר זה. יסודו בעצמו אמר:

דוממן היסטוריה מצב בריחה לפאוז חוד, חלם וטיסה טעל טקיק יותר לפאציות שלנו. לא חתמן בדיחה שהצטיה שלנו. זהה העסקה הראשית של הצטיה האנטיית, על כל סגור כך בגשתה לעניין. ... הצטיה - מבחנה סמ"ר, ספר היסטוריה - לעטות דיקורסטורקציה של תקופה יפני המלך, של הקורבליקט הגדול בין בית ההסטוריים, ויש: כמובן - על דקט פסיכולוגי, איטי, סוציאלי שכן הסודור גדוממן. הקורב-טני מקנה - לא יחשוב על הצמלונגיות בתקופתנו. בין זה טעל חלם בין ספר של טעל. זהו דוממן שפגעה להבין את התקופה שבה הוא עוסק ולהטביעה וברוד, אם ספר הצטיה למה תקופה מצב יסודו הצטיה להבין את בעיותינו - ³⁶.

סמ"ר, מכיוון שהוא הניך הסופר הצעיר וספ"ם, לא היה בקי בטפדות

התלמודית, מסוגיות, ורביית. לכן סמ"ר הקדיש כחלק שנים טובנו כדי ללמוד

את הלשון המטענית. הוא כך הוא עבר על כל המקורות הנודעים בדבר וישב

לכתוב את ספריו ההיסטוריים. הדבר הטעלים עד למאז הוא, שסמ"ר כתב את הספרים

34. טעה סמ"ר - צטיה מחכות בדרך, ספרים טועלים טעיה 1953.
35. ד"ר קורצווייל - מלך בשר ודם למה סמ"ר, הדרך 18.6.54
36. טעה סמ"ר - מלך בשר ודם, טעה 31.12.53

האלו בסגנון משבאלי. שסיר דומדו:

בהיותי שקוע ב... דמפוז בחוסר של תקופה
כתבתי במסגן הופשי, ולא חשבת על הסגנון. 37

כנתיים שחר הוטעה "סלך בשר ודם" כתב שסיר טוזה בשם "סלחמת כנתי-
אור" 38. שהוא המסך היסוד של "סלך בשר ודם". טוזהו זה הדג בתוספתו

"הקטרי" וזכה להסדרתו רבות. ב-1957 יצא לאור דומסן היסטורי בוסף בשם
"נבטת הרש" 39 - סיפור מוריה החיטי. כגן שסיר מורו עוד יותר מתורה

וכותב על תקופת דוד המלך, בניגוד לסגנון החיסודיים המוריים
המטט לים בתקופת ימי יבאי אמלך - זאת מוסרת מלכות בית החיסודיים.

כאמור לעיל שסיר מתאר את עצמו כמספר המסעתי בדרך הדיאלקטית כרי
להגיע לפנים הגיבור מתאור פלטי מבחוק. בזה רצה לאייר לפנינו ציור

סקיף של כל מיטיות ואיטיות. קשה לומר שזה באמת דיאלקטית מכיוון שאיננו
נותן תיאור ספורט עד לסוף, אבל בכל זאת הוא שמתש בדרך הדיאלקטית.

בסיפור "סלך בשר ודם" הוא מתאר את יבאי, שקומית המלכה, ואת שמעון
בן שטח במצבים שונים. הוא מתאר את החשבות יבאי במבואע לן טמאיו סת,

שהוא עולה למלכות, שהוא נדעט את המתנה טמאיו המלכות, וכמוכן כשהוא
הושב על מלכותו בזמן מלטה ושלום. הודף סזה הוא מתאר את החיים בירושלים

ובערים השונות, במפרים ובמחנות הצבא.

"סלך בשר ודם" מוולק להסיקה שפריט - יעד ירושלים, עכו, סודיעים,
בית שאן ועזה. בעיקר העלילה מספר מתחבבת טפיב לגיבוריו הדאשיים,

ד היינו יבאי המלך, שמעון בן שטח ומחנהו שלומית המלכה. המסר מונה כשמדע
להבטלות, אחיו של יבאי, סבת מדיסטובלום המלך בן הדיקצוטה. מבטלות נדעט

לירושלים ומבט את יבאי סת, ובבואע לן סיבאי הפס את השלטון. יבאי מבטיח

37. שט
38. טשה שסיר -מלחמת בני אור, ספרית פועלים מרחביה 1956
39. טשה סמיו-כנתי הרש, ספרית פועלים מרחביה 1957.

לאבטלום את הכתובה. בחרתו הזמן יבוא לוקח לו לאשה את אלומית הסלכה,
אלכנתו של אריסטובלוס. יבואי סתואיל לבטט את עמדתו כלפי פניס ופלטי
הוץ. הוא מקרב אליו את מלעזר בן סתורא הצדוקי, ומטבא אותו למזבח
בלטכת הגזית, ומבקט ספצר להכניט למזבח הסלכה סמיס 2000 יטמיט מוודטיט.
סמערן בן שטט, דבט של יטראל דבט הסלכה, דרמט מפרוטיט, סופטיט דמוזר
עט יבואי בנצטע לבעיזת הסלכה. יבואי עוזב את ירוסליט דבטט לערזי האוץ
ומתחבר בעכו עט פילרטרף ירוזי גטט דינודרמט. שביטת ירוסליט שטת מרוכות
דמטוחטיט על האסטרולוגת הסמחמט ליבואי לתרמית את גבולות { סליטת ל.
יבואי שוכר לו סבא כדי לטמר על ירוסליט ועליד. הוא סחליט לחלמט בלתיירט
סוטל סורדיה. יבואי עכשל דלתיירט ערמט סעטת זרמט בתרמטי יאודה. אטו
רליאופטרה, סלכת מצדיט שונמט את בנה לתירמט. לכן יבואי סחליט להצטרף
אליה כדי לחלמט בלתיירט. סמורט של זבזר הוא סלתיירט גרמט דקלי אופטרה
עוזבת את יאודה. לסזי עזיבתו את ירוסליט ומארז שביט את של רמית הסלכה,
הוא תפס את הכתובה הצדולה סמחיו אבטלום בענדדת יום הכיסודיט. כעת הוא
סלך זכתן גדול. כדי לשלם לצבטו, יבואי סוכרמט לצבות מיטיט דעוד מיטיט
ולכן הוא שולח את הצדדוט בן הצדדוט לעטיט הסלכה. במודיעיט אצדדוט הודב
את סמערן מבין של שטי. יוסי היט צדוקי, תלמידו של בן זבואי, אחד מצדולי
הפרוטיט. יוסי סמחט לנקרמ את דמ סביו סבל הינו סחליט. סמערן בן שטט
מבקט היבואי למח לו את הצדדוט בן הצדדוט לפטמט נפטות לסזי הסנהדרין.
יבואי בט לסנהדרין כדי להראות את כוחו לטמערן בן שטט. בינתיט יוסי הודב
את אצדדוט בן אצדדוט. יבואי סטעמט את העט, ולוקח בחזקת מיטיט ומצטיט
לצבט. העט התשוט התמרד עליד זרמט להרצו. רביט הרחז לסדבר יאודה סמחט
זעמט של המלך. כחשטערן הן שטת סכרזי סהסנהדרין סכפרת על אדמות אלו שברחו
לסדבר, מיטיט את לחוז ו ליירושליט. אטל יבואי סקקיד את סיליו בשערזי העיר
כדי לודוט מיטיט. כהן סופיע הניזי סמגל, היט סודיעיט, מיט מיטמט הערמט
גיטיט. הוא סתפלל לבטמיט דמט בטיט. דהוט סרמט חלליט בנטיטלחו. סמו הולך
לפניו וכל האבטיט שחוזו טן סמלבר סבקטיט סמנו עמט איך להכבט לעיר.
כסופו של דבר את ככטיט. בהפילת את הסוכות במקדש פורץ סרז צבז יבואי זבז

מסתיים הספר.

שלוטית המלכה ללדה שני ילדים לינאי. היא הופכת את עצמה מאשת המלך למלכה, זאת אומרת היא ~~משתמשת~~ בכוח כשי להציל את פעמדה. היא משכירה לעצמה צבא לשטור עליה, ולבסוף, מכיוון שהיא וינאי אינם רואים את אותן הפתרונות לבעיות המדינה, היא בורחת עם ילדיה.

שמעון בן שטח ובן טבאי, באותו הזמן סגסים לטהר את הכהונה, ולחדש את סמכותה של הסנהדרין. כמובן יש התנגשות עצומה בינו לבין ינאי, ולבסוף, שמעון אינו יכול לעזור את אוהדיו שמדידה ישירה בינאי המלך.

באמור, המסך הסיפור נסגף במחזה "מלחמת בני-אור". המחזה סתאר את המרד שהתחיל בתוך הספר. ראשי המורדים הם: יוסי בן שמעון ואבא שאול בן אבטינס הכהן. גם בנו של שמעון בן שטח, ניתאי מאט דף למורדים. תמצית המחזה הוא: - ראשי המורדים מבקשים שמעון שיצטרף אליהם. טענתם היא שינאי הוא רודן הגזים מיתוסים ומאלמנטים. אם הצטרף שמעון אליהם, רוב העם יתמוך במרד מיכיון ששמעון הוא דבם של ישראל. שמעון אינו רוצה להצטרף למרד מפני שלפי דעתו אין המורדים טובים מינאי במעשיהם. שני הצדדים גוזלים מהאיש הפשוט, הנפגא באמצע, כדי לספק את צבאותם. ינאי חותם ברית עם דמטריוס מושל סוריה כדי להלחם במורדים. לבסוף משהמורדים שולטים על חלק גדול של הארץ, מתעורר אצלם הפחד שמטריוס יכבוש את ירושלים ולא ירצה לצאת ממנה. לכן הם באים לינאי ומבקשים לעשות יד אחת אתו להלחם בדמטריוס. ינאי שומע מפי אנשי-פשוט, עבדו שמטריוס עוזב את הארץ ולכן ינאי תופס את המורדים ומוציא אותם להורג. שמעון נשאר בחיים וחוזר לשדה הפייסטים שלו במצפה, ללימוד התורה. שמעון הצטרף למורדים אך ורק כדי להציל את ירושלים מידי האויב מבחוץ דהיינו, דמטריוס. שמעון הוא הפוסד בזה בין ינאי ובין יוסי אבא שאול אבל, כפי שראינו הוא נכשל ~~§~~ וראשי המורדים נהרגים.

הרוטאן ההיסטורי השני של שמיר בקרא "כנסת הרט" - סיפור אוריה החיטי. ל פי אוריה שם שמיד את תאור כל המאורעות של דוד מהיום שנתחבר אליו אוריה בעיר שפלישטים בגת, ועד מות אוריה בקרב לאחד ששכב דוד עם אשת אוריה- עם בת-שבע. אוריה פוגש את דוד בגת עירו של אכיש. הוא עוזר לדוד כשהוא מחביא את חרב גלית, ואינו מגלה את סוג דוד. דוד מתנהג כמסוגל כדי שהפלישטים לא

ימיתו אותו. אוריה ודוד בורחים מבת ופונים חזרה ליהודה. אוריה מתחבר לקבוצת דוד הבורחת מטאול סלך ישראל. אוריה מתאר את כל המלחמות בפלישטים ואת הצרות שגרם להם שאול. אוריה מתחבב על אליעם, אחד מגיבורי דוד ונוסע איתו הביתה - לגילה. שם הוא פוגש את בת אליעם, את בת-שבע ומתאהב בה. כשהרג שאול ובניו במלחמה עם הפלישטים, מוכתר דוד כמלך ישראל ואוריה בתוכה לאחד מגיבורי המלך. סופו של הספר הוא כשאוריה יוצא למלחמה כשהוא יודע שדוד ציווה להורגו על-ידי זה שיהיה בראש שורת הסתקייפים את רבת בני עטון, מפני שדוד התאהב בבת-שבע.

כמו שעטה סמיר במפריו הראשונים כאשר תיאר את ההווי בארץ לפני קום הטויבה, כך תיאר סמיר את ההווי הארצי ביצירותיו ההיסטריות. הוא מתאר תאורים מקייפים עד למאד של הכפר ודרכי החיים בכפר, הן בתקופת ינאי והן בתקופת דוד. אחד מהתאורים היפים של הכפר נמצא ב"סלך בשר ודם" כשסמיר מתאר את חתונת יוסי בן שמעון לנעמית בת חוּבִי המעגל בכפר מודיעים. חיי ~~הכפר~~ הכפר בתקופת המלוכה התרבו בעיקר מסביב לשני צידים. אחד מהם הוא החקלאות. הם היו מתפרנסים מהחקלאות, והיו מסלמים מיסים בתבואה וביבול הארץ במקום בכסף. הציר השני - החיים הדתיים. דאגתם הגדולה ביותר של אנשי הכפר הייתה במינים בעתם כדי שהאלה תוצא את יבולה. אבל בעיה עצומה התעוררה. מה יהיה כשלבואו שכירי ינאי, וכראשם אנדרוס, לגבות מיסים. האכרים סיהרו לאסוף את התבואה ולהפריש מעשרות, ואחר כך הצפינו את מיטב היבול כל זה נדמה כתאור המצב במודיעים כשסמיר מתאר את מצבו של חוּבִי המעגל.

אותה שעה יצא חוּבִי אבי הכלה ועמד על צבי אבן מהוקה ורבת-שנים שו שלם ביתו. אבן יחידה היתה היא כאן, שהבית כולו חומר וקש. מהוקה חוּבִי קוּטלו חוץ לפתחו הגיע ראשו לכרכוב הגב. בקתה רפופה ומחומה שאין לה חצר ואין לה גדר קרויה ביתו. עכשיו בתרוקן זה לגטרי, שהצעירה בבנותיו ביצאת והולכת. שעה קלה הסתין חוּבִי להילולה שתדאק ותטע למביו, ואחר-כך התחיל צולע ונשען חליפות על סהנו.

חוּבִי שמעורר עזי היא - הוסיף והעזי באחרונה. דבר לא בותר, אף לא משען-להם. מי יחביר אדמתו לארזים שרגליו מחודרות? בשכבר הימים התנהל בעקבי שורו על פני מענית שנחלתו היתה. דובי שנותיו בתייגע בארזים על אדמת אחרים, ופעמים בתגלגל בשכיר יום ולבשכיר שעה. בענייתו משועבדת היתה עורה שעבודים כנגד סאה של זרעים. שחייב היה ללוות לו מדי עובת זרע בעונתה. אנדרוס בן אנדרוס, מוכנסם של מסי-הרשות במודיעים ובאחיותיה, היה אדון לו כשם שהיה אדון

לרוב אנשי מודיעים ככלם. כל אותן השנים - בניגוד ונכונות
 לו, שהם תלואים על צוהרן ואין לו פת לפונסט. ימים
 טובים לא באו, ואם באו - תכפו להם דעים שהשכיחותם. אף-
 על-פי-כן לא שמעוהו מעולם מוציא דיבור של גנות מפיו.
 במודיעים שאין בהם מאריכי לטון חשוב היה כשתקן מופלג,
 במודיעים שעוד רוח הסקניט טודה עליה חשוב היה איש תם
 וישיר, עמל באמת ודובר באמת. אכן, אם העדיף שתיקה על
 שיחה, הרי ככל אחיו בנפשו ובמחוזו ובאוצו היה מצניע
 את זמנו בחובו ושולח כל תקרה וכל תפילה שכלכו אל אביו
 שבשמים.

ואכן שבשמים מנסחו בנטינות קשים. תחיל של שנה זו,
 בסימן של ברכה היתה, כמדומה. בשמים במועד, דוחות במועד,
 חסה במועד. וכבר היתה חרדה שמה חסה שתלבשת בחדרי לבו,
 כגלב אחיו, שסא יוציא יכולו היפה, וישבע אנדרוס ויותיר, דתהי
 זו ראשית ברכה בעמלו. לעת הפסח כבר עמדה קמה משוכחה
 בשדות, והכל העלו מגליהם וחזקשיהם לתקום ולהשחיותם. אלא
 גרמו עוונות, ובאו שלוחי-הירשום ונטלונה לחוני בזרוע,
 כמנהג באחיו אנשי מודיעים והכפרים, ועקרוהו מעבודת-טדהו
 לשמש בצבאו של מלך וכחן-גדול וללכת בדרך שלא הלך בה ולא
 ביקש ללכת בה.

בעשה לו נס, וקם על רגליו המחורכות, ובעת שעשה
 הצבא הגדול את דרכו צפונה עשה בעל היסודים את דרכו
 דרומה. עד שהגיע לביתו כבר היה מעשהו מפורסם בגלילות-
 יהודה, מופלג ומגוון במידה יתירה; וכשכא לביתו שמע
 שהחלו קודים לו חוני המעגל, על שם אותו מעגל שבתוכו
 בעשה לו נס. לא נקט בעצמו גדולה ואף בשתמט סן הבריות.
 היה יוצא עם אשתו ועם בתו לחלקת שדהו, לקצור ולעסוד.
 מה יכול להועיל ברגליו המחורכות, אלא אותה שנה יצאו
 נשים ותינוקות וזקנים וחולים, והיו קוצרים ומוליכים
 הגדנה קומץ אתו קומץ. כבר יצא רוב תמוז ועוד לא כילו
 קצירם. מכל מקום נתללאו הגדנות, שהשנה שנת ברכה, והחלו
 ושים. דיש בלא גברים, אין דואים את סופו. יומם סובב
 סודג וסובבת מיטה של סורגל, מובנים שוורים ופרות
 פעיניהם חסומות דילקוט של גללים תלוי להם סתחת לזבנם
 - והעפרים כמו במקומם עומדים. בינתיים אנדרוס ובדינוני
 סובבים אף הם על פני הגדנות, אומדים שיעור הברכה ומחשבים
 שיעור הלקיחה, מעשר ותרומה ומס-המלך וחובו של אמרכל
 ודמי אריסות ודמי-גורן. איש אינו מעלה מחשבה של לזות
 ששם על לבו, אלא מושכים והולכים בעמלם. מי שקצר ומי
 שדש החל זורה. רוח יפה של ים באה ופנסבת לעת הצהריים
 ואינה עומדת מושב עד לקץ אשפורת ראשונה של ליל.
 עומדות נשים ועומדים זקנים וזורים לרוח. נזקף אף חוני
 על ברכיו, שקשה לו עמידת-רגליים, חופן ברוח של עץ
 סתוך הכרי ומייגע זרועותיו למסיל תבואתו לרום. כל
 כולו מתעפר במוץ ובמק-האדמה, שאין בכוחו לצוד ולזרות
 סגופו והלאה. בדים לו סכניו, ודיבור דודף דיבור.
 צדיק שכמותו, חפיד סן הראשונים, קודש מעונה ונסתור;
 והרואים דואים שאף גרנו כסין צוגה היא עשויה.
 כברו הנשים בכברה, עיגלו וספחו כל כרי של חיטה וכל
 כרי של שעורה, מדדו חזור וסוד בשביל להפריש התרומות
 והמעשרות, וזדיזים כבר התהילו מצפיניה ומטפיניה מיטב
 ברם - ואז צתרגשה ובאה פורענות של לתירוט, והלה לא
 הגיה אחריו כבדת-אדץ שלא חרבה ושדפה ועשה בהלל חורבן.
 מודיעים, שהיא מוצנעת בין שלוחות התרים, לא לקחה אלא

בטולת בחלוצותיה; אך בחירותיה ולרד על כולן, העוטדות
 לו לאותו דשע על דרכו לגבול מצרים, אלה הוכר מכה
 בודחה. צנת ברכה היתה לטבת מארה, וכמה וכמה דיפוא
 כודי חיטה טובה ושמחה עלו בעשן. אמרו: אף מודיעים
 בטטית ברעה, מילכלא הונכי שכיפור עזובם של אחיו, ומקרא
 שלא קראו עלינו: אכן, חליבו הוא בשא ומכאובינו סבלם.
 סחו כר סעשה שבלילה מן הלילות עג עובה גדולה ורחבה
 בטטהו, והקיף כל בתיה ובקתותיה וגדנותיה של מודיעים,
 ולהקיר הלמו צבאותיו של לתידום וביקשו למרוץ ולא
 פרצו, משל כאילו חוסה היא שזקפה כבזדם.
 כידון שלא נבעה אליה הרעה, בעטתה מודיעים אם
 לאחיותיה. באו לבקש לחם ונתנה, באו להלין חולים ובעלי
 מוטים - ופתחה להם דלתותיה. אמרו: כחובי באנשים כן
 מודיעים בעיירות. ועוד אמרו: מועדת היא עיר זו להוציא
 שתוכה מודיעים לישראל. 40

סנהג בישראל אז היה לשלוח את הנערים שחופתם לירושלים כדי ללמוד
 תורה מפי רבם של ישראל. כשאבינו של יוסף, שמעון, מזמין את הרבנים
 הגדולים לחתובת בו והם באים בחשב זה לכבוד גדול. הונכי המעגל שהיה
 איש חכם נעשה לאחד מגדולי העם בזכות אמנות העם בדת. הוא עבר סכפר
 לכפר בגודדיו ועשה גיסיים בהתפללו לגשמי ברכה ורפואת חולים. מכידון
 שתפילותיו נעשו על-ידי הקדוש ברוך הוא נעשה לאיש חכם.
 כידוע, עליה לרגל היא אחת מהטובות ביהדות. אנשי הכפר היו באים
 בהמוניהם לירושלים בחגים, והביאו אתם תרומות, טעשרות וקרבתות.
 יבאי גזר גזרה שאסור להביא את קרבן העצים לירושלים. בכל זאת מפני
 שאמונה באנשי הכפר היתה כה חזקה, באו לירושלים עם העצים וניסו להכניס
 אותם על אף פקודת יבאי. יבאי הפקיד את צבאו ליד טערי העיר כדי למנוע
 את הכנסת העצים לעיר. תכסיסם של אנשי הכפר היה: עשו מהעצים סולמות
 ואסרו לשומרים שיסתמו במולמות להוריד את הגוזלים מהקנים בתוך
 קרבן. השומרים נתנו להם להכנס. מיד כשנכנסו פירקו את הסולמות והעצים
 היו מוכנים לקרבן. לכן לא רק דגשם הדתי הציל את המצב, אלא פיקחותם
 של אנשי הכפר הפשוטים הציל את המצב. דוד המלך שבא סכפר קמן וחונן
 עם סמל איש טיפוסי ככפר בנוגע ליחסו לדת. דוד לא היה יוצא למלחמה
 40. טשה שמיך - מלך בטר ודם, דפיט 251-259.

או לבטיחה סבלי לשמור את ה' באמצעות האמוד של הביתך הכהן.

אביתך עשה בגדיו על גופו, כשם האמוד על גופו ובטחי זרועותיו תסך בו מזה ומזה, ויעה בדוכו עפר במסילא ויבאחזקניט באין כל זולת לחטבו בלחש טרפי-העצים מעל. האלך והביתי בפליטתים האלה? בקעו פתגום שאלת דוד מקרב העופדים סביב, וטהיות החושך על הכל לא דאינו גוף, רק עול, שמעו, האלך והביתי בפליטתים האלה? ...

בארפן כללי אפסך לומר שבתוך עולם הטמונה גנוזים כוחות העם, סיכרון שהעם חי בעולם של אמונה יש אין ספק שהם היור גוש חזק עד למאד. הם היו ההקלאיים והמלכות איננה יכולה להתקיים בלעדיהם. לכן, כשהרבו הבורחים למדבר הוצרך יגאי להת גבר עליהם.

את תיאורי חיי העיר אנו מוצאים בשני הדוטאנים. "ירושלים עיר הקודש" מהורה סוג יחיד במינו, זאת אמרת, החיים בה שונים לגמרי מן פבערים אחרות.

ירושלים בחלקה לכמה שכונות שונות: הארמון, המצודה, בית-המקדש, החומה וכו'. בחומה גרו לרוב עניי העיר בתנאים גרועים עד למאד. בעד שני הסוחרים הכהנים וסקורכי הפלך היו בתנאים טובים עד למאד. שרידי בית-דוד היו בין עניי העם. הם גרו באחד טכוהיות החומה הישנה. הם התפרנסו מספר תהילות דוד מכיוון שהעם האמין כי אותו ספר נכתב בסו ידיו של דוד ויש לו סגולה לרפואת את החולים. לכן באו כדי לסמוע מזמור או שניים והיו מטלטים בעד זה. החלוקה בין עשירי העיר ודלי העיר היתה גדולה עד כדי כך שכשגם אבטלום לחומה לבית שרידי דוד לראות את הספר, התקהלו דלי העם.

היכן ראו בני ירושלים שיבא אדם של טעלה ויגיד למשכנות דלים? ... לסוף נתרגלו אלה באלה, נתרגלו אבטלום במאורחתם של בית-זכריה ובשכניהם ובחטטא צרה שלהם, ונתרגלו אלה לחיי חסי הפלך שהגו יורד אליהם יום-יום.

עד כתי כן היה הפער בין שכנות תושבי ירושלים. מעמד שליטי בעיר הינו הכהנים. הם התגוררו במבנים המקדש וכל חייהם התרכזו סטטיכו. גם כן

היה כאן בעד עצום. הכהנים הכירו את האנשים הפשוטים או דרך כספאו להקריב

41. טשה ספיו - כמשה הדש, דף 136
42. טשה ספיו - מלך בשר ודש, דף 404, 405

קרננות. שהיה, כמעט ולא היה קשר בין הכהונה בעיר לבין תושבי העיר
המשוטטים. מעמד חברתי אחר היה מעמד הסוחרים, בין שהיו בעלי חנויות
בין שהיו טוהרים שהביאו אספקה בעירות כשאר חלקי המדינה. כנגד כולם
אנו מוצאים את המעמד הזה - הסנהדרין. הם יסרו מלשכת הגזית ודבר
את דיניהם עם. רוב רובו של החיים בירושלים סתרכו סביבה ללשכת הגזית.
אלעזר בן פתוריה, בזמנו של יצאי ישוב עם נכחו כן רוב חברת הכהונה
והסנהדרין. לשכת הגזית היתה גם כן מקום לימודי לפרושים.
ההבדל הגדול שבין פרושים בין ירושלים וערים אחרות הוא בהשקפת
העולם ההלכיסטיים וכל פעם שיבוא יורד לערי החוץ, עכו, יפו ואשקלון,
סתווד מסגות וכל מיני תענוגים הלכיסטיים. ירושלים היתה עיר הקודש
וערים אחרות עיר החוץ והתאווה. עכו, בינוע, היא עיר גמל ומשום זה
נתחבבה על יצאי עיר יותר.

מכל עיר הנכרים יעשה בהם נתחבבה עליו עכו, אפשר
לא משום עושרה וחיצה ותענוגה, אלא משום מקומה, שהיא
בארץ-ישראל. מכל טבולותיה יקר לו גמל שלה, שהוא סמכה
תמיד ורועט בספינות באות ובטפינות יוצאות ובתל-תלים
של סככות ובשארן של עמיה רבים ולשונות רבות. ⁴³

כאמור ספר זה מתחלק לשניים, בגל יותר נכון לומר כי ספר זה מתחלק
לאפיזודות שונות והדבר הטובש את הולם הוא האפזודים הראשיים: יצאי,
שמעון בן שטח ושלומית המלכה. בעצם אפשר לומר שיצאי הוא האגבש
את הספר. יצאי מדבר ומשוחח, כשלים ונלחם בסכנות שונות בעם, במפלגות
שונות ובאינטרסים שונים. לכן מזה אנו יכולים לראות את כל חלקי העם.
מכיוון שסמיר הוא סוציאליסט הוא מחלק את העם למעמדות סוציאליסטיים,
ומראה את השפעת כל מעמד ומעמד על יצאי.

הבעיה העומדת בפני יצאי המלך, הדמות המרכזית של
הרומאן, אינה אי-אילו הדרכים שבהם יוכל לפסק את הסודות
השרדה ללא גבול שלו, אלא מהם האינטרסים שהוא מ' יצאי;
כלום הוא מוותרם של האינטרסים, או שמא לא הוא כל אלה
כדי לשרת אותן? ולאחר התנגדותיות סדורות ונדלודי של מניח

לכונן ולטמן סביב השלך בסופו של דבר לידי
 סטטנה, שהיא הסוכנותים והסוכנות הגדולים הינם
 חלק מהשיתוף לטובת חו"ל, שבה הוא מקבל במידה
 שנתון המסוייץ במידה מסוייץ (483)
 הצדדים אינם ב"שלך כבוד וידם" מיצגיה של
 המדינה דומה לזה של המדינה העולמית עם השכבה
 העליונה של הכהונה; אולם המינסטרס שלהם אינם
 בית הקדש של העצמי, שהעם מחוייב לתת לכהונה.
 המינסטרס היא איש, אותה שכבה, שפושטת
 את עורו של העם, החקלאים בעיקר, אולם כולליה
 של שכבה זו כשה נתפשת שכבה שניה-היא שכבה
 הסוכנות הגדולים, שטלחנותיה פולסות מעבר
 לגבולות הממלכה. הינם לכיין שכבת המינסטרס
 קיים הדל דת אחד: המינסטרס, הם שפושטת
 במדינה קבועה כבר ועומדת, זקוקים להגנה על
 מה שהטיבו כבר; הסוכנות זקוקים עדיין לדרי
 מסחר חלוקה, בין בשירות ודין במדינות. המסחר
 הגדול, עם רוצה הוא ב"שוקים חדשים, חייב
 להשלים שלטון מדיני על ערים, דרכי שלך ביבשה
 ובמליים על חוף שעדיין אינם בידו. הוא דוחף
 איש, את השלך למלחמות של כבוד.
 ... ורק עם תיפול תוגרת חקלאית זו לידי
 של הסוכנה, שטורר אותה מעבר לגבולותיה של המדינה,
 אריהי בקור של הכנסה דאריה לסמה... הוא היננו
 חלל לשכבה העליונה של בעלי האון הגדול והיננו
 המסחרים, שהם עיקר. שכונן אי התחשבות זו, שהשלך
 נפמליתו נקטים בעם להמון העם, דבם הבון, שפמלית
 זו לדיה רחשת להמון בעסקי ליכה. טמן עם אלמית
 האון למעקרו של העם המרוצה והסרודן על-ידי גובי-
 מיניו. יתעבה עם וישלם מיניו; בשעת הצורך הם
 יגויסו בניו... לצבא. לשם כך בוצר. 44

אחת הבעיות הגדולות ביותר שפעמיד סמיר בכל שלוש המדינות המסחריות
 היא: מה עדיף הצדק או המולדת? יבואי מיצג עם המולדת ויטענון מיצג
 את הצדק. יבואי רוצה לפתח את מלכותו. הוא מכיין סכדי לעשות זאת הוא
 מחוייב לחזק את שכבה, לשלוט על ערי החוף ועל הממלכים, לבנות צי,
 ולשלוט על דרכי המסחר. כדי לעשות זאת יש צורך בכסף. מכיין ייקח את
 הכסף? יבואי בתחילה מכסה לפחות את חבל המסווי העם - מכני הכפדים.
 הוא מכריח אותם להכנס לצבא. האיש המסווי אינו מעוניין בהרחבת גבולות
 המדינה, באיספריה גדולה. הוא רוצה שיעזבו אותו לעבודת אדמתו ודתו.

44. גרעון סגולסון - שלך לבינה והחוקרים-המחזקת הלחמה מעמדת, הארץ 14.5.54

לבן העם סורד ביצטי וחורא סורדא להלחמט בטוחא כזי להחילט על צבאו.
הזא ציורה סיפורא חא החיילים חזר לסני, זמן חא יצאה סוד להחילט
סנייט סורדא. חא סלסרין רצה סמחורין סלסי סבתא לז להחילט.

"המבקש חת לזרה על ציורן?
זהמילין לז חזר חיה לטורחא על צבארו,
עזה המילין:
חא יצאה סלוקי בעודי."
סיין סלוקיין עזר לטורדיס בטלמט
דבמחמט.
והמורדיעס המסרין-עורד חזר לחל
המבקש קצורו."
... "קס, סינס, חא קצורו. חיסט
בקדו"
... "כלה כבליה", זעק לז יצאי,
"חמסי חילח חזרן לציון, זין בטוח סלך,
חזר ציורה דבר לקוסדיס עלי, "בטוח
חלך - חילח חזר חמור סל חלך, ולכל חסר
חלך חסר חזר חא חחורם!"
עודי יצאי עזר חא חסר, וחזר
סלסיס חזר בעזי-זילק סרוביט. חא חסר
חא יצאי סל חזר סל ססודי סר. חזר
סחך דחציטניס סחך. סחך חא חרסין ועוד
סחך, להחזק סלסלדור חמור-חמור סרוב
דחילי בלחמט. ©

סניין סניין יבול להחזן סל העז חזר סוכו חיסליס. כזי לחילט חא יצאי
סחמור עז סמחוריס. לטורדיס יז כסך חזר סרוביט לחילט ליצאי חא חזר
יחילט על דרכי חסיירות.

סרוביט, חח סנייט החלכה והחסיירות החיסויס חא דלת חעס חמחויס
ליצאי. חא סניצניס חא חסר. חא סניס יכחליס להסניס עז יצאי ססודיסיס
לחמט חן העס כזי להחזיב חא חמחור. לסי דעמס חין חא חמחור יז חקב"ח
סניין חח חא חיה חמחור, חיה חמחור חח חמחור ליצאי לחמחור חא חמחור
חבלי להחזט חח חמח. חמחור חמחור על חמחוריס עז חמחור חמחור. ססודין
חמחור חמחור לטורד ביצטי ועזר ציבב חא חן חמחור חמחור.
"חאי חני ציורן!" קרה חמחור חמחור חיה

לז סודע, זרין ברובו חמחור חמחור לקוסדיס
עליז, "חאי כזי ציורן. חלילה לחא חן חחור
חח. חמחור על חמחוריס, חמחור סל יחמחור... 46

אבל אין ספקים. ידוע, תלמידו של בן תבאי, רמב"ם יכול לתקן ספר
עני התלמוד כיצמי דלם רמו בספרות לעיבודים ולכן רבו בספר, רמב"ם
של דבר סדרה. דבר של שמעון חינו מערה, ודרכם של ידוע רמב"ם סגול-
סדרה.

"מלחמת בני נור" מספר את המפורל במסיה זו. אחרי פריצת המד

במים ידוע רמב"ם סגול לשמעון כמסיה לשכנעו להצטרף אליהם. מכיוון
שמעון הוא רבם של ישראל נושא על כתפיו את כל מדינת ישראל.

אף על פי שיצא רמב"ם להפליג את הסנהדרין במקום שלטון יבאי, דאף על
פי שבדיבור של מסתים לפני הסנהדרין הדמה יבאי את כוחו ואת לעבו
לסנהדרין, שמעון אינו מוכן לצאת במלחמה. לפי דעתו אפשר רק סוד
לשם מסים ומיכונן שהסודים אינם לטעם שמיים אינו מוכן להצטרף אליהם.
אפילו לאחר ספרו של המדד ואחרי שיבאי מוציא את דאשי המורדים להורג
שמעון אינו מוכן לצאת למלחמה.

עוד אינו מוכן למלחמה. עוד רבו של שמעיה
יושב בקרבי, רחוב מתייה לם למסדול, טוב קשה
על כל חובות ארם - שמה אפשר בלא ארם... עוד
רבו של שמעיה יושב בקרבי, דמסי סקט לבנות
ואינו יכול... על כך מתייחס אפי כהן בבדידות
- ועל כך מתייחס עוד מידעה אלהים בעונותי ויחוס עלי...
אפי יכול, ביתאי, איני יכול לשמוך דם. איני
יכול לקבל כי רק בדע נביא את הטוב. איני יכול
ל... להמסין כי אין הם לשלג מתמע אין דרך
סחורה... שפתי אופרות, אין לני לם שמע. עוד הוא
מקט לשמוך על סחרו, עוד הוא זקק אל אלהי...
המד גם לי דרכו החסיכה, ריבונו של עולם. אין
מתייה טוב ולא סכנה במחויבין? אין מתייה סגור ולא
מכנע לדובאין... אין מלחם לסך הודול - ולא במלחמה?
אין מפרו הלחם עולם - ולא מזהם את ידי? אין,
ריבונו של עולם, אין מעבוד אותך במחונת? אין מסע
בדרך ולא מרמס אשתי-עמך מלך כחית? אין מבנה בית
ולא מחלום כדולל מביצין? אין מרמס סוף המדע - ולא
מכרות אמור המכונעל הורמי הדרך, אם נכונה בבדואין,
הדרך הדרך אל מרתה טובה כדולה את שמיה, שמין
שום מבנה שמעולם דרמס בטביל לחזקת ולקיימה...
הורמי הדרך, דרכוננו של עולם, הורמי הדרך... 48

שמיד שמעון את הנביא אבל אינו סגור מזה.

כי אפשר שלם להדמיט ליי, אין שמעון בן שמו שמע

כאן דוד הוא השלטון ולכן הוא לוקח את מה שלבד רוצה, ואילו אוריה,
 שלא עשה דע, טיפה את הצדק. אוריה יוצא לסלחמה ובהנהג בטקום לבדו.
 אם היה בורח אז דוד לא היה יכול להתחנן עם בת-שבוע אבל אוריה יוצא
 למתור בידון שהוא נמסן לדוד. בטוף הספר נחיללך החיטי טעלה את
 הכעיה בפעם האחרונה. האם טענה דוד במלדיה החיטי היה טענה דע? האם
 זה היה זכרון שלמהים שטודד ונת-טבע יצא שלמה, כלל יסדולל?

הוא טען גדול הוא, אם היה אוריה טענה פחות בטעותיו
 והחלטות, הילך דע כי הפלקת חילקי תלל לרעהו הנוגד
 בו את הגדול המלכי ההלחוליה, אבי ערליק ואבי הככה ואבי
 בריה הדכה. הספר הי היץ עפוייך עוויים יתור, הילך
 ידע זאת, שהרי אז גיטלע העסדו בחסדו האחרונה, כי עסד
 הצדק, והטובים בו טענו לנלחיהם ולעפם.
 הוסיפי כי מין עוד זולתי פתם בנרץ, המסריל עסדו על
 שלמה יד. אם טען הוא הסס טענה רבויה, הן טענה היה כל
 אשר חשב לומר שלמה, כל אשר יסד את פסד למביו וזיטום
 וזיטום זה לזו. אם רכזן אלהים הוא, וברכה בו לעם ולארץ
 ולכל בטחנות הצדק, כי טעלי דוד יצא שלמה, הייעט כל
 אשר עשה למען העמון הגלוי העזל הלחפד ייחפד
 הארצה, אשר בטען היענה אוריה, עולה על דעתי עתה,
 כי לא רק העמון יענה את דמון האלקים, אלה גם הדע ייחפדו,
 כי לא רק הצדק פולין את כענה עליון ותנונתו בעולם,
 אלא גם הדע טולייכו, וטענים דודו הדע טן הצדק, ואשר
 יהולל הדע בין יום ללילה לא יעטו עטרה דורות של
 צדיקים. מכן, זה דודו האלקים וזה כונו, שלה יסתין עד
 אשר בדרך הישרה יעבדו לו, אלה במחפתי גבורתו הגדולים
 יעטו כי גם העטלים טענו והטענים כונוהו נחלמה והטעותים
 - מתור יעטו ונת תכליה בהחפדו יעבדו. האלקים - אין
 עוול טעול לו, אין נזק טזיק לו, אין טע טוגע בו. לא
 לחפדו יחטט החוטם, אלה לאחיו בני-הטעם.

ואם כך מדחק עוד בטחנה הזאת, ארצה כי הכוונים
 טיב טענה למי טריו וזה למי טענה, לצולה לא ידעו מה טוב
 ומה דע, כי אם לאחיו טריף אף זה טענות אוריה: אם טוכים דוד
 ונת-שבוע ומעליהם בזכות שלמה, הן גם טיב שלמה בבניה
 את דודו יבחן. אם יחט שלמה דע, אם דעים יחיו אבאים
 אחריו, הפחזר ויהיה על זה הצדק דעם וכן בנו דעים
 יחיו וטענים על דעטים דרמנים, הן עוברי עטם וטמלכתם,
 הירע בטענים שלמה בעל כדך?
 אפסי כי כן. אפסי כי לא הם חטט דוד במוריה. אפסי כי
 טך למרטיה-עין כוונת כלל המענה בטעות שלמה ובברכה כל
 יודעיו. אפסי כי טעמי טעמיים טעלולת קללת אמיט הנבגד,
 בטסד דעל החטט והולך בלמי דוד ודוד, וסך הערוב הגדול
 והחורא לבנה...
 כך ברה האלקים את עולמו, כך נתור לנו. הדע טוב טוב,
 וכן חטטו יטט דע, וטענה הדע חטטו יחפדו ויצטו טוב ודע.
 כך היקט אלקים לחפדו ילפדו, לטל בטענים בהחפדו ולבל
 חטטה לפניו לחפדו: אהה חטטו ועליכו, אהה טעטו טכונה
 לטעות קמת טענה וקמת טעה, בהחפדו טענה באחמה גם דע טעט
 - ותחפדו על טענה, שרונה טענה דעק טיעוטו דע. כל טעיעוטו
 דע טעיעוטו דע כולו דע. כך ברה לנו אלקים את עולמנו.

לעולם לא ידע עם טובנו יונתים דע הו דעתנו תוהיא טוב,
ולאחר אחרונים מהרונן. אין מידה למעשינו לכוד מעלתם,
אלא הם עצמם מהובם.

מעשה דע דע הוא, גם הם מהבואו צמחות בסיבות, גם
הם תואמותיו לבדולי מעללים. גם המפזי לחטום חטום, גם
המפזל בפס בחטום חטום. ואם להפזל בפס בחטום, המפזלוח,
אך חטום ידיתם מהיות בדיקיה מברך. שוב לא תפדוקו.

צבוכותי ותעתיני כין ספיקות למעשים. דיכני בזאת.
יפדוקו בעז קמו אל מוריה וילפטו. סבילות סבילות אשלח
אליהם ונפיק כחכמה את חסד הזה. אם ידעו כי טוב הוא
למפזל, ידעוהו וימנעוהו בטדמת חטום. אם טוה ייטב
בעיניהם יעפיקוהו ללפון ימניהם, ללפון האסורים,
למח המרמט, למח המידוטים.

היבדט יום זיקרתו עם הערבים זה ספרו אוריה החתי? 50

שוב פעם אבדו ספרים את העדות אבעיה מכל מהרונן חין כהן.

כרטיב אחר האוצר במחריה "מלך כשר ודם" ו"הבטת הדש" הוא המזבזרם

הפרטי של בית המלכות. ינמי לומר מעלה למלכותה חסד לשמעון בן שטח:

"עקר אחר חסד לי, בתעקס ינמי ועמד כלפי

אומר חכם שפיקס ללמדו הלכות ממלכה, דמטרקלין
המדרון המדינה היו אמתה יעה, ימל הגדה המרפלת
במכה על החוף, "עקר אחר חסד לי דמטור מיכי
דז: גזת חסדוהי!"

"דמטקו על אומר עקר חסד? לא המיה שמעון
בלילות קלוו דידוק בודתו.

"דמונן, כל מעטותיהם שבולט בקדמות כהן.
"מכל מקום חסד הוא כבודו על כלל ישראל.

"מכלל ידחל הדור תלוי.
וכדבק במלכותיהם.

"במיוחסים הדור תלוי. דמויים יהיו-ליחוסם
יחוסם, אין דמויים-אין ייחוסם ייחוסם.

"וכמתרחק ממורה דלוסדיה.
בה דבלוסדיה הדור תלוי. איכי מקיף עממי
לקרנים שבטוק.

"דלמלך סלכי המלכיה?
דדור חכם במלכותי דהוא דמה חל.

"אמן, דוסייה כהן שמעון סתור סלוחה במורה,
דמטור דמה דמחנניו דמה דמלוחם דמחמד דמה.

"מלוח חזקה יש לו על מלח?
עלב מר במעון - ולא ממלכה. היסודו של דבר,
עשה אליהו כחחה ועשה דיבורו כחחה.

"הוא חסדו כי לי המצוקה. בחד דעם, דמפילו
בום של מתחיהו דמפילו, אין מתחיהם חידו מורה
מלוח, מלח למעמיהו בוסידן מלוח למחיס סגמא
על סדמחיהם של ישראל. ויבא יוחנן המופז
דמדיחיהם מלוח על חסדו ייעידו. הרי המלוח
למקומה חזרה. נשיחות יש דמחזרה גדולה יש
דמחזרה? יי ודמחמ קליחז סגממח תקנה למלה דמן
למלה." 51

כשנודע לינאי כי יש שרידים בבית דוד ביירושלים הוא טביח אותם
לפניו, כדי להוכיח לעצמו שאין אפשרות, שיקחו סמנו את המלוכה.

צא וראה עד להיכן נתגלגלו בניו של מלך
ישראל, מטיח מלוחים, "עלה קולו בעצבות ובספקות,
ללא מלכות ולא כל של מלכות, לא כבוד ולא כל של
כבוד, עכשיו, אם בית דוד, שכל העולם מלא תהלתו,
אם בית דוד כך - שמך בתיים על אחת כמה וכמה.
בטביל מה, איפוא, כל אותן טורח וכל אותה גבורה
וכל אותה שפיכות דמים, אם למנוף כמה דורות אין
ממשיכים לך מלא זקן אחד ונער ונערה, עד שכל
גם-דוד וריק בוסלם ובוזלם במצודה ויושב כנגדם
ובורקם כפי טבוחק את העבד שבחץ שטח המטר: כמאן
אתה למד שאין לו לגורם לבטוח בדבר זכור, שאף
אם מוטט בטליתם? מוטט לך: לעולם אין דורות אחרונים
מתקיימים מכותם של דורות וצערותיהם, מלא על כרחם
יתקיימו כבוד עכשיו, או יכלו כעשן... והף-על-פי-כן
צדקה בני המצטבנות שלי כיצד יושבים כאן בני
בני במצודה זו וצערותיהם את הדין בסני עבד מלך." 52

ינאי גם כן פוחד שמעון יקח סמנו את השלטון אם שמעון יוכל להשתלט
על המהדרין. לכן, כשבה ינאי למשמטו של אנטיסט, הצטרף להראות לבולם
כי כוהו עולה על כוהו של שמעון

כבר עמד על רגליו, כבר נתן בו בטלן את עיניו,
נתון אותה דממה רכה, שאף הוא כביכול קשיו אל
תוכה ספרותיו, פטק שמעון ואמר:
"עמד על רגליו, ינאי, ויעידו בך, שעמדו הרג
את הצטטן" לה זיע ולא זיע בלשכה. אנדרוס נתכונף
והליץ פניו בכפות ידיים, שהן פסוקות ומדטטות. בדומה
לגביחה נתמלטה סמוטבו של אלעזר בן פתודה. הוסיף
שמעון:

"לא למניצו אתה עומד מלא לפני מי שמטר והיה
העולם אתה עומד, שנאמר: יעמדו בני האנשים אשר
להם ארץ לפני אדני, לפני הכוהנים והלוחמים אשר
יהיו בימים ההם.

ינאי יטה על מקומו, גבוה טלל גבוהים, סוקר
מתוך צידוד-דאש מי שהם מזהביו וכי שהם אזיביו,
רעזיין לא פבעו עיניו בעיני שמעון. כבר דנה שעה
קטה שזו לצד עיניו, כבר התקט על דברים נכבדים
מה. הף-על-פי-כן ביקש לבצה אותו בעל-דברים
הכודו עזזה וגמרה בלב אחד. בעוד הוא יושב, בעוד
סבטו מהלך את את על פני שבעים זקנים, להוציא
אחד, אשר ולא יבוא:

"לא בשתאמר ממתה, מלא כמה שיאמרדו הגריר." ומיד
ומיד ידע כי ניצח המפעם, ומיד ידע גם שמעון, וידע
כל העולמם. צמנה שמעון לימינו לידע מי יאמר
במותו, וכבשו מניהם בקרקע. הלטידי הכמנים שיצאו
ביניהם ביקשו לקום ולא קמו, שדמו כיצד הם בטלים,

והטעם לבייש חכמיהם הזקנים מהם, ובדברו שתיקה של
 הולח ושתיקה של חרפה. כפנה שמעון לעסאלו וכבשו
 פניהם בקרקע. הם נתבהלד, זקני בית-דין הגדול
 שבירושלים, נתבהלד ובהרו בשתיקה ובחרפה.
 ספר שמעון את דינו לשמים, ובלב שכמזכר מתגלגל
 בטעמא, בברון מורתח ובלחישת שמינה בטענת מלא
 לקרובים, הטיח ואמר:
 "בעלי מחשבות מהם? יבוא בעל המחשבות ויפדע פה! 53

יבוא לא נתן אפשרות לאופוזיציה להתחזק ולהתגבר עליו.

כך עושה דוד. לאחר שמול ובניו בהדגו בטלחה עם
 הפליסתיים בשמר בחיים דק טבנד, שר צמט שמול. דוד ידע שלחבנד יש
 עמדה חזקה בעם, ולכן היה צורך להרוגו. כך עשה עם יתר בית שמול.

אין הסמיד צעד אחד צעד, השפד ושחטה מתחת לשמים,
 אין פילה את בית שמול עד מורון שרדידי רמית.
 כך קטנה טלכות, אחי בני חתים עשוקי גודל, הרוסי-
 טלכות! כך כבה סגור וטמור שטר עולה תחתיו. קצרה
 שעת חיי האחרונה ונדל טהבה, לא גובל ללבוק עוד
 בכל יעה טענות דוד בטלכו, לא אוכל לדייק עוד
 בתמונת-החג עם כל מראה טמרותיו. השמור עמי, לא
 טובל לספר כל אשר איש זולתי לא ידע. דייבי בטטר
 סיחתי עד כי היה לטלך, במשר סחתי מחזות בסרי
 וטהולם לבי, ולא סמי טמועה אז צו שליש טלופט
 ומנוסה. כין עטר לו ידיה בהדורה את כלמכתו הטמנה
 אפטר אצא לנבי עירי, אם אסוב אליהם, והן לא
 אסוב אליהם, למען ידעו כיצד קטנה טלכות וטוד
 חוסן-טלכים היכן הוא טמון. כיצד רצה יואב את
 אבנו, את טד-צמט שמול ותומך טמורת בניו ובני
 בניו ובנותיו. טענה חז וחלק, מהיר להיעשות
 ולהיטפד ולהיטמן ולהיטכה טכל המקרים ההודו והחלקים
 אשר רמית מעודי. כיצד חנקו ומלקו וטילקו רוצחי
 היטבות, וכיצד חנקט ומלקט דוד, לאחר שהטבו לו
 הועלת צמט ורמיה בטעה אבנא וחרמיה. אין כלה כביתו,
 בטל רצוף זמב וטהוק-רמיה וטעודי-טלכים את כנה-
 הדגלים, את טפיהוטת בני יהובמן וקהו הטוב, אשר
 מפיל היינו טירי אביו אמת וטניה וטליטית, אין כלה
 כביתו את טיכל בת-שמול, את מחובתו וטושיעו, את
 הטעניה והטובלת בכנות טלכים טירט הידת טלכים ובנות
 רגונטי לב אב על בתו. והנחת והמכוד וקודע הלב
 טכל הטענים, אשר אט טל לב דוד צמט, לב טלך קטוח
 הניע טעוד האבן ברעוד אדמה תחתיה. אדמה וטמים
 רעוד טמנת הרעב והרעה המיוטה הניע. את אמת עטו
 הרעב לפת, והוא טגוד טלחות וצמט בצורת קטח, את
 אמת אדמ בקט לטכך אדמ, הועלת טהועלת ביקט להטיק,
 טונה טתון רעה, לטען יהיו טתי רעות לו לטובה. לא
 בידי טפד את אדמ, בטמן לעמנו תלה טו חנק טו חקיע.
 כדרכו בי וביואב בעצט השעה הזמט והלילה הזה והיום

החניט לזרחה עלינו. לא חנה יהודי, לא יונת ביד, לא אחד העובדים בחברו הלטרטה. אדרינו, לנחמי-גורל, טובחי צבא, הם יטמטמו עם בנות. עמוזל או ארסי, בכדי יהיה החץ אשר יפלה כבודי ולבבי. יד חברה תעשה לו את המלכה, כאלוהים יהיה, שהרעה והצדק, הכסילות וההנחה גם יחד ישמטוהו, כולם בדרביהם ולפי עונם שונתם או גובה שבתם הנעלה. את הצעונים, והם שרידי האמורי היושב בארץ, חוטבי-עצים ושומרי-מים, נודפים ועלובים, את הצבעונים שונאי בית-שאול, שילח מאחרוני בית שורם הקטנים, ומפי אלהים שמע את הדבר, כי אביהם הכהן, שונא בית שאול גם הוא, ונזאר לקטור, השפיעהו את הדבר הזה. בואו ולמדו הכסת המסלכות אשר ביקשתי בדרבי נודי זה כימי דוד, כימי הוליו בנים ורעות כבבי בניה, נצטוע ונכזל פזי ושאור ועטות רכוש וברך, בואו ולמדו מה למדתי ומה חכמה קצית בכל הימים הטובים והארוכים האלה. כך תקום ממלכה, כך יכרך כמא שושלים. את שני בני דצפה את איה, פלוש שאול היטה נחמה, אשר אהבה ממל צטיר, את שפי בניה הימים בכוכבים, את שני בני שאול, את ארסוני ואת ספיבושה, את שני אלה הוקיעו הצבעונים באר הוקיעם את בטר קרבנותיהם לפני בילוליהם, בדרך העטובים כאן על חוכמתם, בדרך כל עמי ההושך האלה, לית דם ילדיהם וטובחי גביהם, ועל שני אלה את המלח בני סירב את שאול, בני את הטלך, את החטישה הוקיעו הצבעונים השפיל דוד והטעם דוד למען דוד, למען יתם זלד ונצר לבית שאול, למען לא תזדה בטרך אלה שמע אתה, גדולה ופאירן ומלהטת, עד בין סתור טפניה. הנה החכמה אשר קנית.

כפי שיעה שפיר טפריז הדאטונים בתגרו את הגיבורים שחור ולבן, זאת נוסחה, שהנבוי כולו טוב, כך ששה בספריז ההסודריים. ינאי הטלך כראשית הסיפור מתגור כמדע שיעשה הכל למען תגורתו והלומותו, לא השוב לו עם הוא נודק או לא. הוא שחפש צדק, בספרון, בטוכטים, בטוהדים, במלכים זרים וכו' טתם יכולים לעזור לו. הכל ברגע שתעלתם ובמרת הוא דוחה שרתם הצידה. מהשבתו כך דוק עלינו. טנד שני שמעון בן שם האיש הדתי, הסודרי, הסודר במעית הצדק הינו שבה את אופיו. בתהילת הדברים כטטה הוא לעכנע את חבדיו סמרידה. ואחר פריצה הסוד, אן-על-פי ששמעון כתבגל לינאי, הוא הינו מתקשר עם הסודרים ככירון שמעשם אינו לשם שמיים.

ב'כבשת הרש' מוריה האילי מתואר בבניס הצדן, הנצטן למלכו ולחבריו. דוד טנד שני סודר לשני בדרים. לטביל טות למול והמלכת דוד, כתיס הצדן ודתי, העושה דק את מה שה' טבקט. אבל מהרצע שחוטבסוד למלך הוא סשתנה. הוא הודג את שרידי א בית שאול, יונא למלחמות כמו שיעה ינאי

למדינת המנדט, ולממשלה דין את מדינת החיים לעשות על דבר אמת בת-
ש.9

. יטבן כמה זקוקות לדמות בענין המדיניות האמריקאית, והנה (א) הכנסת
זווייט לעלילה, (ב) דמות סופר המקורית לגיבור הספר. יצאלי סתמט
בדיבורים ובמחשבות כדי להשיג את מה לליבו רוצה. דיבורים, פילוסוף
יווני, מפסיק עד למצב על המפתח של "צא". הנה מהן עמדה ליצאלי בנוגע
לעסקים סביבתיים, כלכליים, ובנוגע לצבא.

"צבא פועל - מוציא. צבא מוציא - סתמי". 55

יצאלי שבר סביבתיים ודיים כבדן מדיסטריקוט.

דיבורים שגל על דבר המצאות. הלום לא נכתב היא שהמאות
ערכי-יב שגין לו עמידה במצב? יצאלי המדיסטריקוט נראשו.
הרי נעדין סלון, פלוגת מדיניות על עוטי שדיון. סף כהן
מטור לדמות מהם. היתה פילוקרט הגדול בוש כהמלך אן שמלתו
טל הפילוסופים בקפה והלכות: כלום שטאן סלה טעמו של קרבן
מדיסטריקוט לבט בעיה, ענין מדמו: אין מודחו הצבא
של המלך יודע בענין המדינה אמריקאית. על כהן המדינות
תולדותיהן של המדינות אשר שבו ספר סתמי הימים לא יכילן
לעולם. נעמו כהן כמה וכמה בני-היל אשר לא פעם ולא
פעמיים התגורר במדינת היכלו לו. כהן, שמלתו של דיבורים
כמה על בוש הצבא, ולא על מה בני-הילם אשר שטאן
יצאלי לתהלה בכל המדף. מדיסטריקוט כהן. שהרי הוא עצמו
מבנה סתמי, לא המספרים. שהרי-הוא, כן, השמיריים. עם
אלה כהן הנה ללכת אף היצאלי כהן כל מלך המלך מורה
מטורם. המספרים, המספר דיבורים, אף המלכה סתמט, הן
שמה יתריף ב' סלמים ומספר, הנה מדיסטריקוט. הלום יט
כבר יצאלי על כהן מדיסטריקוט מה מדיסטריקוט. הן המספרים לפה?
מדינה הערים היו המדינות עונה ומהה על יונן. היכן הם,
אנשי המדינה שלם הן השמיריים, המדיניות, אשר הפליגו סתמיתם
במלכה מדינית? 56

באחד לעיל, המדינות המדיניות המדיניות הדרגטה על לפה כהן המדיניות.
ההרי יצאלי המדינות מה המדיניות לדיסטריקוט, המדיניות המדיניות בה כן המדיניות
ומדיניותהן על יצאלי.

ב"כנסת הרש", דוד המדיניות עם מדיניות החיים. מדיניות כהן שהנה מספר לנו,

עזב את מדינתו כדי ללמוד את חכמת העולם. כעת הלום כהן מה דוד. הוא
המדיניות המדיניות המדיניות כהן דוד, ומדיניותהן דוד המדיניות. עם המדיניות דוד,
מדיניות המדיניות המדיניות. מלי ספק היה למדיניות המדיניות על דוד. מדיניות סתמו
אנו מדיניותהן עור המדיניות המדיניות המדיניות-המדיניות החיים. במדיניותהן הנה
היה אחד ממדיניותהן של דוד, אבל אחר זמן מה, כהן מה את מדיניותהן דוד, הנה

כתובה לפרקט השלישי והוא הודגה מירושלים. הנה השמייע על הייליו
אלא במידה לכל פרקט השמייע על מסייעו. אבל השמיעו על יודו היתה זלג
כלום.

ב"סלך בשך דום" וב"בגשת אדם" העלילה שמדורה אל-יודיא סתם מהבבורים
הסמט בסופר. במסלום, אחיו של יעמי כותב את סעטי אחיו כדי להודיע
המטייע ידעו עלייו. הנה סמיין הספורטיין, המותב את המדענות הירם לסמיחות.
אודיה סמפר את סיפורו הנה, המעו קבליס את המדענת הזמן במי קדמה אות
אודיה. אנו רומימ את אנו עהיעו מודיה דגה. מסמו לפרט טמטיע ענה
זמה כדי להטייע לפעמפר את המטייע של המדענים. מה קדעם למה, הממדות
מז המדינות? במעליים המדות, מה המעמפר מדיין למדינת לטייע קרומים כדימיעים
מז ממלכותיים, אז מהם עלייו למדינת מה מה עמוצ קדמה דמה מה למה מדימ?
בם הממלכות דמה מודיעה רומטייע את מה לממלכות, המוח למייד דמה לחום
עמפר מודל במז הקרומים הממלכותיים בממדות.

מוטייע מסוב עז למחז הממפר בממדיים הנה איה. מן-אל-כמי שלענת המודיע
דת ומולמן; טטייע מעמיר את המדענים והמדענים המדענים בממלכותיות המקרוטיים
זה בזה. הנה מפייע קדמה למז במזל יתועה ממפר העמיע, מה מוחז ומודו
של היה הממדיים. למי דממייע עמיע לז איה דמר מידוע לממדות, הנה היה בכל
במדיעם.

המייסודן המודול ב"סלך בשך דום" הנה העוד
העומק המדיי. הנה כמטייע לחונן למחנה מה היה
מדיין דמה זייעו למזל לממפר במדענת הממדיעה דתיה
רמטייעולומיית עמה. הממדות העלייה סדומייע היא
מקדמה ממכות בממדות ממוצי למז מודיעה ממלכה.
המבדלת הממדייע הזמה של העם היממדייע המדה
ממדיי.

ממדייעמתי את טמטייע העלייה ממכות מה הנה רמטייעמתי. הנה ממפר לחונן
ממממט במדוך הרממממטייעה, דמה ממממדות, הנה ממממפר מה ממממדייעו בכל מייעי
מממממתי. ממל בממממדייע הממממדייעים הממממדייעים ממממממטייעים מיהמכו למז ממממדייע
ממממממ. דממממה ממלמממ עז למממפר היה ממממדייע הממממדייע של ימממדייע הממממממ
ממממממ. מממממ דק ממממממ ממממ קמז בממממממ מממממ.

“אל תטריד עירך. הלילה הוא לך הוא. לך לבדך.”

הוא עומד כמחויב המוטלות על שני בועות, פתוח-

לעמו. הניף בידיו מעטפה לרהלין הטעיר לה טריד:

“אל תטריד ירדע על בועה שלב את. עירך לא תרנב”

עלם עמו, חטא חטא דמבוא המבואת.”

לירטיל ויטתה לדיה דהחנן הודל טוט, ואיך בכה
מה המפוזר והקפוח. חותה טעה קרוב בערדליה אל
הדמוציה על יבוי, בערה דמבנה, דבעה לקרבלו הכל
המה המבדען דחמזן ידיהם, בטל יבוי ירדע ללויסית
בטור ומבנה בלויט, דהיבקה אל לוד דמטר לה:
“לירדע”

במבוא לר:
50 יבוי”

הוא מרדד ברגל לי טרין גן שמה דלמטהו. בטענותי זאת לקמיר תירבתו

היתה: אתה בודע.

מה היתה תוצאת המפוקדים למפוקד מהמפוקדים של עמיר?

... בכל אשה בניה אל העליה הזאת היא הטלחה שבין
שני הטלחים האלה, בדרך שלחמה בטמה תקופות גדולות
במלכות חטה דחמה. מלך בטור דום, בדרך טפיצור יבוי
לם בועה בטור מוילר קרו חחד, טטפילר בטחודרה בתראה,
דמבולחה לפיגור, גיפיו, יטעפדור הסוגה עם רויטע.
החנה הטליט מן יבוי, טמארות הטליטה לעטה טטלחה את
אל כולר דהין לפיט טמורט דמבנה, לם מודשט-טורד
ולם קרדיט-תורה, לם המבנה-ביבה, ולא טפיצור-יבוי
דערעצור. היה מד, ליכל את דולתו, דמבילר את עמטר,
כי טמליטור טיבה טממה אל דלעבה של הגרמנות הטלחה,
טלם טעמה אל דמבנה המדינה דהיטוסה, דחמבה המבנה
דגיטוסה, דמך אידר דוחע לדמות טמור טלוחו אל טיבדור
הטלח, טלוחו של הלי טלח הטלחה.

... היה הטלחה בין הטלח דהמבנה טיין טמורחה
טיחמה של הטלחה בין הטלח דהמבנה, דום היה טטייה
טמורה לטור לטחודרה המבנה, היה טלחה המבנה
דמבנה. הטלחה הזאת היה מה טלחה של מלחה-טמטר
המה במבנה דה של הטלח ה בין לזר היבוי הטלח,
המבנה דהם טמיר לפיגור טפי טפי, יבוי וטטלוח
מדינה דמבנה טיחמה דחלוקה לטקדיים היבוי, מ
דמבנה טיחמה היטטורדיה, דמבנה דומה היטטורדיה. לטמור,
דמבנה דומה עמור לדמבנה גמורטמו של המבנה דום בט
מבנה לבדו טיחמה בטמור, במבנה המבנה דום
טלחה לם, דמבנה טמורל מבוך ירדע טקדיה לם טפי,
מן טמורל טיחמה טמורל מבוך טפי וטטלוח המבנה
למדי המבנה דומה המבנה טמור טמוריה.

החברות ונמליקותו ורובם אינם מוכרים, אלהים.
יבנה יציע זאת. "אזרחי בדם - אבסע להורלי והולך
ועתה לבי אבסעו עליהם, וזע קבד נסוד שלי".
(54) טעם זה מתוך האבסעו יצאה אל היתרון הזה
טען "אבי אבסעו" אל יצא ילי אבי אבסעו. 60

1950-1954

- 1953 (1)
- 1954 (2)
- 1955 (3)
- 1957 (4)
- 1954 (5)
- 1954 (6)
- 1955 (7)

1955-1959

- 1955 (1)
- 1955 (2)
- 1956 (3)
- 1954-5 (4)
- 1955 (5)

1960-1964

- 11.11.54 (1)
- 13.1.55 (2)
- 50 (3)
- 81-2:174-165 (4)
- 14:65-7 (5)
- 11.6.48 (6)
- 30.3.56 (7)
- 51:40-1 (8)
- 13.3.54 (9)
- 6.2.53 (10)
- 4.14.54 (11)
- 13 (12)
- 2.35.54 (13)
- 5.12.54 (14)
- 17.3.53 (15)
- 7:15:53 (16)
- 5.9.48 (17)
- 19.6.54 (18)
- 13.1.55 (19)
- 16.5.54 (20)
- 5:210 (21)
- 13.31.55 (22)
- 55 (23)

Yakov Molestov - Young Bobrov Librarian, Yemite The Highway, Iggorot Bagolah, Oct. 1954, 38:34